

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๐

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๓ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๕๑

ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑

๑. เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ เกี่ยวกับการ
ขออนุญาต ดำเนิน การ พิจารณาคดี ร.ท. สม
พันธ์ จันทร์ชะวณะ ๗๓๕-๗๔๐

๒. รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่
๘/๒๕๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑ ๗๔๐

๓. คณะผู้ถาม
(๑) เรื่อง ที่ ทุนระเบิด ของนายชนนพิชัย
เหมะภูติ ถามกระทรวงมหาดไทย ๗๔๐-๗๔๗

(๒) เรื่อง การปราบปราม โจรกระชากสัตว์

ของนาย ข. สายเชื้อ งามกระทรวง

เกษตรวิธีการ

๘๕๔-๘๕๘

(๑) เรื่อง การปรับปรุงแก้ไขชั้นที่เรียนที่ไม่มี

ศิษย์เรียน ของขุนนางอุทธรศึกษาการ

งามกระทรวงศึกษาริการ

๘๕๘-๘๕๘

(๒) เรื่อง ผู้ร้ายทำการปล้นทองคำ ของ

หลวงอังคณาเรักษ์ งามกระทรวง

มณฑลไทย

๘๕๕-๘๖๑

(๓) เรื่อง บรรณการการอุยงิง ของ พ.ท.

พโยม จุลานนท์ งามกระทรวงมณฑลไทย

๘๖๑-๘๖๘

๔. ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวน

คืนสิ่งห้ามทรัพย์ เพื่อสร้างไร้อยู่ตัวอย่าง

ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอ

เกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๔๘๕

และมีเวียนคืนที่ดินให้เจ้าของเดิม พ.ศ. ๒๔๘๑

ของนายบุญแห่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง)

๘๖๘-๘๑๐

รายงานการประชุมสภาผู้แทน
ครั้งที่ ๑๐/๒๔๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑
วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๕๑
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๑๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๖๕ คน เป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญประชุมต่อไป ตามระเบียบวาระที่ ๑...
ท่านจะพูดอะไร

ม.จ. นิตยากร วรวรรณ (พระนครศรีอยุธยา) : จะพูดในข้อที่
ได้เคยพูดมาแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : ตามระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่จะแจ้งให้ที่
ประชุมทราบ ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ จะให้เลขาธิการ
พิจารณาน

ทำการแทนเลขาธิการรัฐสภา :

ที่ ผ. ๒๕-๖๘/๒๔๕๑

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๒๑ เมษายน ๒๔๕๑

เรื่อง ขอลงนามดำเนินการพิจารณาคดี ร.ท. สัมพันธ์ ชันชะวณะ

สมาชิกสภาผู้แทนถาวร

จาก เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ถึง เลขาธิการรัฐสภา

คำขอกระทรวงยุติธรรมแจ้งมาว่า ศาลจังหวัดจันทบุรีรายงาน

ว่า เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ นายบุญญา เฮอร์พาดซ์ชีย์ ได้
เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ร.ท. สัมพันธ์ ชินฉะชวนะ เป็นจำเลยในคดีอาญาหา
ว่า โฆษณาหมิ่นประมาทใส่ความ ศาลจังหวัดจันทบุรี ได้ตัดสินให้ต้อง
เสริ่งจำคุกเป็นเวลา ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๖ แต่โดยที่ ร.ท. สัมพันธ์
ชินฉะชวนะ เป็นสมาชิกสภาผู้แทน (จังหวัดนครราชสีมา) และเป็น
เวลาในระหว่างสมัยประชุมสภาฯ จึงขอให้ดำเนินการขออนุญาตคือสภา
ผู้แทน เพื่อศาลจังหวัดจันทบุรีจะได้ดำเนินการพิจารณาคดีนี้ ตาม
ความในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) มาตรา ๕๗
จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการขออนุญาตต่อไป ได้แนบสำเนา
ฟ้องมาด้วยหนึ่งสำเนาแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง
(ลงชื่อ) **ชำนาญอักษร**
(หลวงชำนาญอักษร)

(สำเนา)

คำพิพากษา

คดีหมายเลขคดีที่ ๕๑/๒๕๕๖

ศาลจังหวัดจันทบุรี

วันที่ ๓ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๖

ความหมาย

นายบุญญา เฮอร์พาดซ์ชีย์

โจทก์

ระหว่าง

ร.ท. สัมพันธ์ ชินฉะชวนะ

จำเลย

ซึ่งหาหรือฐานความผิด

โฆษณาหมิ่นประมาทใส่ความ

เรื่องราคาทรัพย์สินหรือค่าพิทักษ์แทน

อาท

ศาลคดี

ข้าพเจ้านายบุญญา เฮอร์พาดซ์ชีย์

โจทก์

เป็นผู้ยื่นใบแทน และในขณะที่กำลังยื่นข่าวลงเรือน้อง นายบุญญา
 เอกธรรมาธิบดี ได้แต่งหน้าม้าไปติดต่อกับพ่อค้าจีนคนหนึ่งแจ้งว่า ข่าว
 จำนวน ๑,๕๐๐ กระสอบซื้อมาในราคากระสอบละ ๑๖๘ บาทมีใบอนุญาต
 ให้จำหน่ายออกนอกเขตจังหวัดได้ นอกจากขอทุนคืนก็ซื้อค่าใบอนุญาต
 เรือกว่าหนึ่งร้อยห้าบาท แล่นยาท ซึ่งพ่อค้าจีนพอเห็นหลักฐานก็ยก
 ตกลงและจ่ายเงินล่วงหน้า ๒ แสนบาท เพราะเห็นทางที่จะนำข้าวออก
 ไปส่งถึงไซปรัสได้ ครั้นพลัดกำหนดเรือออกจากรถ้ำ เจ้าของข้าวก็
 ลงเรือไปพร้อมกัน... ฯลฯ... และพอไปถึงก็คัดค้านสุดท้าย จึงตกลง
 กันว่าจะจ่ายเงินงวดสุดท้ายให้อีก ๒ แสนพ่อค้าจีนก็จ่ายให้ แต่เรือ
 หาได้วิ่งออกสู่ทะเลมุ่งหน้าไปส่งไซปรัสตามที่ตั้งใจไม่ได้เลย ความรายงาน
 ข่าวว่าพ่อค้าจีนที่ถูกข่มขืนเรื่องดังกล่าวเป็นลมและร้องไห้โฮ ฯลฯ...
 “ข้อความพิศดารปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวัน ประชาธิปไตยลงวันที่ ๕
 พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๐ หน้า ๑ ซึ่งใจพิทได้เสนอมาพร้อมฉบับของ
 ภัยแล้ว”

ข้อ ๓ หนังสือพิมพ์ประชาธิปไตยรายวันซึ่งจำเลยโฆษณาว่ามี
 ประมาทใส่ความโจทก์ ดังกล่าวในพียงข้อ ๒ นั้น เป็นความไม่จริงและ
 ใส่ความโจทก์ จำเลยได้ส่งหนังสือพิมพ์นั้นจำหน่ายขายให้แก่ประชาชน
 อานทั่วประเทศไทยและไทยละเพราะในคำขอสบายกระจะ คำขอสบายกันที่บุรี
 อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรีด้วย เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ.
 ๒๔๙๐ เวลากลางวันและกลางคืน ได้มีคนอ่านข้อความดังกล่าวโดย
 โฆษณาที่มีประมาทใส่ความโจทก์เกินกว่า ๒ คนขึ้นไปทั้งคำขอสบายกระจะ
 และคำขอสบายกันที่บุรี อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี การกระทำของ
 จำเลยทำให้ โจทก์เสียชื่อเสียงทำให้คนดูหมิ่นเกลียดชังโจทก์ เป็นเหตุ

ให้บุคคลทั่ว ๆ ไปเข้าใจว่าโจทก์ทำกินทางตลอดวงจักรได้เงิน ๘ แสน
บาท ในพินัยคดีโจทก์ยื่นตัวแทนการคำกรมการจังหวัด โจทก์จึง
ขอศาลได้บังคับให้จำเลยพินัยตัวแทนการคำกรมการจังหวัด โจทก์จึง
ไม่ ถ้าจำเลยพินัยตัวแทนการคำกรมการจังหวัด โจทก์จึง
พินัยตัวแทนการคำกรมการจังหวัด และขอศาลได้ประกาศคำพิพากษาในคดีนั้นตลอดคำพิพากษา
ในหนังสือพิมพ์รายวันสุภาพบุรุษมีกำหนด ๕ วัน และในหนังสือพิมพ์
รายสัปดาห์หรือรายเดือนมีกำหนด ๓ ครั้ง โดยคิดค่าประกาศจากจำเลย
เหตุเกิดที่ศาลากลางกระจ่ายตลาดจันทบุรี อำเภอเมือง จังหวัด
จันทบุรี และจังหวัดพระนคร

คำขอท้ายฟ้องอาญา

การที่จำเลยได้กระทำความผิดตามที่กล่าวมาในคำฟ้องนั้น
ข้าพเจ้าถือว่าเป็นความผิดที่กฎหมายและบทมาตราทั้งนี้ คือ กฎหมาย
ลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา ๒๔๒-๒๔๘ และมาตรา ๒๔๖

ขอศาลได้ใช้ออกหมายเรียกจำเลยมาพิจารณาพิพากษาลงโทษ
ตามกฎหมาย และข้าพเจ้าขอขอลงหมายเรียกหรือคำทักแทน-บาท
-สตางค์ และบังคับจำเลยให้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนข้าพเจ้าจึงควร

ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาคำฟ้องโดยขอความถูกต้องเป็นอันเรียบร้อยแล้ว
กันมาด้วย ๑, ๒, ๓

(ลงนาม) บัญญา เครพณิชย์ โจทก์

ประธานสภาผู้แทน : ความผิดนี้ เมื่อมีสำเนาซึ่งถูกฟ้องในสมัย
ประชุมและก่อนที่ศาลจะพิจารณาทำเป็นคดีใหม่ก็ ก็น่าจะฟ้องขออนุมัติ
ต่อที่ประชุมเสียก่อนศาลจึงจะดำเนินการพิจารณาได้

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : เรื่องนี้ได้เคยมีมาใน

สมัยประชุมแต่ครั้งก่อน ๆ และสถานที่ไม่เคยอนุมัติให้กระทำการพิจารณา
คดี นอกจากจะจำเป็นโดยนิตินัยว่า ถ้าได้พิจารณาตามคำฟ้อง
แล้ว ก็เป็นคดีที่มันประมาทและคดีถึงกว่านเราก็ไม่เคยอนุมัติให้ศาล
พิจารณาได้ และถาวรที่ระรอกไปนั้นจะก่อความเสียหายในการกระทำ
เสียรูปคดีนั้น เรืองน ไม่มีการเสียหายอย่างไร ข้าพเจ้าจึงขอเสนอ
เป็นญัตติว่า ขอให้ยกเรื่องขึ้นพิจารณา และขอให้ผ่านไป

มีสมาชิกบริวาร

ประธานสภาผู้แทน : ได้มีผู้เสนอญัตติขอให้ผ่านเรื่องไป
ซึ่งเห็นใจความหมายความว่าสภาไม่อนุมัติให้ศาลพิจารณาได้ เมื่อไม่
มีผู้ใดมีความเห็นแย้งขึ้น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ผ่าน
เรื่องนไป

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่
๘/๒๕๘๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นแย้งขึ้น
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติรับรองรายงานการประชุมนี้ได้

ระเบียบวาระที่ ๓ กระทู้ถาม กระทู้ที่ ๑ เรื่องทุนระเบียบ ชลชนา
ยกลีง เหมะภักดิ์ ถามกระทรวงมหาดไทย

นายกลีง เหมะภักดิ์ (ระนอง) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ดังนี้

ด้วยเมื่อคราวสงครามอาเซมยวพาทแล้วมาน ได้มีการวางต้น
ระเบียบที่นำตามสายทะเลขี้เกียจ ได้ เช่น จังหวัดระนอง ทุ่งพร สิงทล
เมื่อเร็ว ๆ นี้ เรือยนต์ของบริษัทยักษ์และของเอกชนถูกต้นระเบิดที่จังหวัดระนอง
หลายครั้ง มีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนหลายคน ทropic สมบัติเสียหาย เรือ
จมกั้นไม่ใ้

ข้าพเจ้าขอเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมว่า ได้ทราบและได้ให้ความช่วยเหลือเร่งด่วนอย่างไรบ้างหรือไม่ และต้นทุนเรียกของมีอยู่มีมากมาย เช่นนี้ จะจัดหาเรือใช้ทดแทนที่ตามนี้แน่นอนจึงหวังของและจัดหาตัวชายทะเล เหล่านี้หรือไม่ เพราะอะไร

พลเรือตรี หลวงพลสินธวานติก รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ข้าพเจ้าขอตอบดังนี้ เมื่อมีเรือของบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ระเือกที่ทางกระทรวงกลาโหมจะทราบได้ก็ต้องมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือบุคคลที่ได้เห็นเหตุการณ์ได้แจ้งให้ทราบเท่านั้น ถ้าไม่มีใครแจ้งมาก็ไม่ทราบการพิจารณาสำหรับการช่วยเหลือ ในเรื่องเรือถูกทุบระเบิดจนแบ่งการช่วยเหลือออกเป็น ๒ ทาง คือ

ก. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือในส่วนตัวบุคคล และทรัพย์สินสมบัติของบุคคลใดก็ตามเสียหายนั้น ถ้าอยู่ใกล้กับหน่วยทหาร ก็ได้เคยให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ เช่นช่วยเหลือการทำการปฐมพยาบาล ทำการนำคนบาดเจ็บส่งโรงพยาบาล หรือช่วยลำเลียงทรัพย์สินมีค่าใด ๆ หนึ่ง ๆ เท่าที่จะช่วยได้เท่านั้น ส่วนการกู้เรือขึ้นเป็นหน้าที่ของเจ้าของเรือจัดการทำเอง

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกันส่วนรวม กองทัพเรือโดยปกติก็ได้ประกาศให้ชาวเรือทราบถึงเหตุของทุบระเบิดไปแล้วทุกแห่ง และได้ชี้แจงให้เดินในช่องทางที่เคยเดินกันเป็นปกติ ปล่อยให้เดินนอกแนวทางที่ใดแจ้งไว้ แต่ความที่ปรากฏว่าโดนทุบระเบิดนั้น ส่วนมากได้เดินนอกแนวทางเดินที่บอกไว้

และขณะนี้ เมื่อกองทัพเรือได้ทราบว่าเรือโดนทุบระเบิดแล้ว กองทัพเรือได้ขอตั้งประกาศให้ชาวเรือระมัดระวังการนำเรือออกไป ทุบระเบิดก็มี

ไม่มีหน้าที่ไปนั้น กระทั่งข้าพเจ้าได้ถามมันไม่ได้หมายความว่าให้กระ-
ทรวงกลาโหมทำหน้าที่ไปโดยคุ้มแก่พ่อค้า วาณิชย์ ต้องถามถามว่ารัฐบาล
ว่ารัฐบาลได้ให้ความปลอดภัยแก่เขาอย่างไรบ้าง ก็เมื่อใดที่ทราบเช่นนั้น
แล้วว่า ท่านไม่พร้อมที่จะจัดการอย่างไรเลย ท่านนึกหรือไม่ว่าจะทำให้
เมื่อไร เพื่อให้มีเครื่องหมายไว้ให้ความสะดวกสำหรับการเดินเรือ.....

ประธานสภาผู้แทน : คุณยกเสียง ๆ คุณอธิบายเวลานั้น ชักช้า
เมื่อคุณไม่พอใจในคำตอลของรัฐบาลชักช้าไป

นายชกเสียง เหมะภุติ (ระนอง) : ก่อนที่จะชักก็ต้องมีเหตุผล
ประกอบ คือข้าพเจ้าต้องการให้มีการสำรวจช่องนำทันทันบริเวณนี้ และทำ
เครื่องหมายให้เรือไปมาได้ทราบ เพื่อความปลอดภัยของ ประชาชนจะได้
หรือไม่

พลเรือตรี หลวงพลสินธวญาติที่ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
กลาโหม : ข้าพเจ้าขอตอบว่าเราได้ทำแล้วทุกแห่งถึงระนอง เวลาที่เรา
ที่ใดทำอยู่ที่ไป และให้ทราบมาเท่าที่เขาได้บอกมา ส่วนการสำรวจช่อง
น้ำนั้นก็ขอตอบว่าจัดการไปแล้ว ส่วนแห่งใหม่ที่บริเวณทางกองทัพเรือ
ก็ได้ออกประกาศให้ชาวเรือได้ทราบ เว้นแต่ที่จังหวัดระนองไม่ได้อ้าง
ให้เขาได้ทราบ แต่อย่างไรก็ดี เราได้จัดส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอยเพื่อ
ความแน่นอนแล้วมีใต้นงนอนใจประการใด และได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปปฏิบัติ
การแล้วทุกตำบล

นายชกเสียง เหมะภุติ (ระนอง) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ
ได้จัดการสำรวจนั้นก็เป็นการสมควรอยู่แล้ว แต่ทางจังหวัดระนองข้าพเจ้า
ไม่ทราบว่าทางราชการได้ให้ความสะดวกและสำรวจอย่างไรนั้น พ่อค้า
ประชาชนก็ไม่ทราบ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่าท่านไม่ได้ให้

ความช่วยเหลืออะไรโดย ก็เมื่อเขิน แม้ว่ามันจะไปสำรวจและ
ประชาชนส่วนมากก็ยังไม่ทราบ และข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ทราบ ท่านจะ
จัดระเบียบอย่างไรในเรื่องเหล่านี้ใหม่ทั้งหมดจึงของคนทั่วไปจะรู้หรือไม่ และ
ไฟฟ้ากระแสตรงที่จังหวัดขอนแก่นในเวลานี้ไม่มีแสงไฟตั้งแต่ได้เกิดสงคราม
มาแล้ว และระยะที่ได้ออกไปมาในเวลานี้ก็ยังเดินอยู่ ทางการตั้งเก็บค่า
ธรรมเนียมอยู่ กระทรวงกลาโหมผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในฐานะที่เป็น
รัฐบาลจะให้มีแสงไฟเพื่อความปลอดภัยในจังหวัดขอนแก่นหรือไม่

พลเรือตรี หลวงพลสินชาวอุทัย รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
กลาโหม : ข้าพเจ้าได้ตอบมา ๒ ครั้งแล้วว่าได้ดำเนินการอยู่ในเวลานี้
และได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปดำเนินการอยู่ในเวลานี้แล้ว ได้ทำงานอยู่สมควรด้วย
ส่วนความปลอดภัยในแรงแสงไฟนั้นเห็นหน้าที่ของกรมอุทกศาสตร์ ใน
เรื่องทำการใหม่พื้นที่ทำเป็นหย่อม ๆ ไป มีเจ้าหน้าที่คอยดูแลใส่ไปใส่
เมืองใส่แล้วแสงไฟก็มี แต่ถ่ายอุปกรณ์ขาคมน้ำก็ต้องขอมายังกรุงเทพฯ
และจะต้องส่งจากกรุงเทพฯ ทำให้ล่าช้าไป ดังนั้นจึงต้องอาศัยความ
ร่วมมือจากนักเดินเรือ ข้าราชการในจังหวัด หรือผู้แทน หรือราษฎร
แจ้งให้กรมอุทกศาสตร์ทราบ กรมอุทกศาสตร์จะได้แจ้งให้ชาวเรือทราบ
โดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เพราะเหตุว่าเป็นความเสียหายแก่เจ้าของเรือ
อย่างสำคัญมาก เพราะว่าเสถียรภาพของทรัพย์สินสัมปทานมากมายตลอด
จนชีวิตมนุษย์ด้วย เพราะฉะนั้นขอให้ผู้แทนที่เคารพทราบด้วย

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไปเรื่องเหตุการณ์ใน ๕ จังหวัด
ภาคใต้ ของนายหน้า จารัสเนตร เจ้าของมีมาไม่ได้มีขอมหาผู้ใดไว้
คือว่าเป็นอันถอนไป

กระทั่งต่อไปเรื่อง การปล่อยปรามโจรกระยาตลัค ของนาย ช.
สายเขล ตามกระทรวงเกษตรธิการ

นาย ช. สายเชอ (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ดังนี้

ด้วยปรากฏว่า จังหวัดร้อยเอ็ดในท้องที่อำเภอแวงพนมไพร สุวรรณภูมิ และเสลภูมิ เกิดโรคระบาดสัตว์เป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าเกรงว่าโรคนี้ จะติดต่อย้ายไปท้องที่อื่น จึงขอถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ดังนี้

๑. ท่านรัฐมนตรีทราบหรือไม่ว่าโรคระบาดสัตว์ได้เกิดขึ้นในท้องที่ใดบ้างแล้ว เมื่อทราบแล้วท่านได้จัดการอย่างไรหรือไม่

๒. ทางการจะส่งเจ้าหน้าที่พร้อมด้วยวัคซีนไปทำการป้องกันโดยด่วนหรือไม่ เมื่อใด

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ รัฐมนตรี : กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ขอขอบพระคุณท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องตั้งข้อสงสัย โรคระบาดสัตว์ที่เกิดขึ้นในจังหวัดร้อยเอ็ดนี้ สัตว์แพทยประจำจังหวัดได้รายงานมาให้ทราบแต่ต้นแล้วคือ

๑. โรคเกิดที่ตำบลลูกช้าง อำเภอพนมไพร โรคได้เกิดขึ้นและส่งลงแล้ว

๒. โรคเกิดขึ้นที่ตำบลสระคู อำเภอสุวรรณภูมิ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

๓. โรคเกิดที่ตำบลปลาฝา และตำบลจังหาร อำเภอเมือง เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๑๑ มีกระษัตริย์ ๑ ชั่ว ๑

๔. โรคเกิดที่ตำบลขามเฒ่า และตำบลแวง อำเภอแวง เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๑๑ มีโคตาย ๑๒ ตัว กระษัตริย์ ๑๐๓ ตัว

ทั้งหมดนี้เก็บประกาศขอยุติโรคระบาดสัตว์ความพระวราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์และสัตว์พาหนะ พ.ศ. ๒๔๗๔ แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๔๗๑

อนึ่ง ได้จัดส่งวัคซีนโรคระบาดสัตว์ไปให้สัตว์แพทยประจำจังหวัดร้อยเอ็ดแล้ว เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๔๗๑ เป็นจำนวน ๑๕,๐๐๐ ซม. และได้จัดส่งไปอีกเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๔๗๑ เป็นจำนวน ๘๐,๒๐๐ ซม. รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวน ๙๕,๒๐๐ ซม. เพื่อให้ใช้ฉีดยังกัน

ส่วนสัตว์แพทยนั้น ในขณะมีสัตว์แพทยประจำทำการปราบโรคระบาดแล้วเป็นจำนวน ๕ นาย ซึ่งเห็นว่าเป็นจำนวนที่พอแก่การที่จะทำการปราบปรามและยังกันโรคระบาดสัตว์ในจังหวัดนี้ให้สงบลงได้

นาย ข. สายเชื้อ (ร้อยเอ็ด) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีคอยเมื่อนั้นแล้ว ก็ยังข้องใจอยู่ คำว่าสัตว์แพทยเพียงพอแก่ท้องถิ่น ข้าพเจ้าเห็นควยคาเอง เป็นการชักช้าและไม่ทันเวลา เพราะฉะนั้นจะจัดให้มากกว่านี้จะได้หรือไม่

อีกประการหนึ่ง การที่ข้าพเจ้าจะชักถามอยากจะขอแถลงประกอบเล็กน้อย คือเมื่อตอนเย็นนี้ ที่หัวลำโพงพบราษฎรจังหวัดขอนแก่นมาขายกระบือ ได้มีความเดือดร้อน นั้นถ้าหากว่าท่านเห็นว่าสัตว์แพทยจัดการของกันทั่ว แต่ว่าพอราษฎรได้รับความเดือดร้อนมาก นอกจากนั้นพอค้าก็ได้รับความไม่พอใจในกรณีกันอีก เพราะฉะนั้นรัฐบาลนี้ควรหรือจะไม่ ถ้าหากว่าราษฎรจะจัดการอย่างไร แต่เจ้าหน้าที่ด้วยกันจะได้หรือไม่

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ รัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิกผู้มั่งคั่ง

ได้จัดการไว้เรียบร้อยแล้ว ทางกระทรวงศึกษาธิการขอเรียน
ว่า ได้จัดการไปแล้ว คือ ได้มีการส่งเจ้าหน้าที่ไปสอบสวน และถ้าสามารถ
จะรายงานความผิดของเราหน้าตาสัตว์แพทย์ที่กระษัตริย์ได้แล้ว ขอให้
รับรายงานโดยด่วน ได้จัดการไปแล้วเมื่อ ๒๐ วันมานี้ ส่วนที่เกี่ยวกับ
หนังสือพิมพ์ที่เมืองท่าทางสมาชิกตามนั้น ความจริงไม่เกี่ยวกับกระท
ติที่ตามมา เป็นอีกประเด็นหนึ่ง และเป็นเรื่องข้อเท็จจริงที่จะต้อง
สอบสวน

นาย ช. สายเชื้อ (ร้อยเอ็ด) : เรืองนข้าพเจ้าที่กรมเหมือนกัน
ว่าไม่เกี่ยวข้องกับประเด็น แต่ก็อยากจะเรียนถามพลตำรวจ เพราะคิดว่า
เป็นเรื่องเดียวกัน

ประจันตสภาผู้แทน : กระทั่งนี้ เรื่องการปรับปรุงแก้ไขนักเรียน
ที่ไม่มีที่เล่าเรียน ของขุนคลังศึกษากร ตามกระทรวงศึกษาธิการ

ขุนคลังศึกษากร (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าของกระทรวง
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้

ปรากฏว่า ในขณะนี้นักเรียนส่วนมากกำลังได้รับความสะดวกอัน
อย่างยิ่ง และมิได้ได้รับความสะดวกในการเข้าเล่าเรียนใหม่ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งในมหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนรัฐวิ
ทยาลัยทั้งในพระนครและหัวเมือง รัฐวิद्याลไม่สามารถจะจัดการแก้ไข
เปลืองความเดือดร้อน ในการรับนักเรียนเหล่านั้นให้เข้าเล่าเรียนได้ โดย
สะดวก และคงปล่อยให้ยื่นออกไปเช่นเรื่อยมาเป็นเวลานานแล้ว จนถึง
บัดนี้คงไม่คิดสักวันเกินพอใจ จึงขอทราบว่า รัฐวิद्याลจะรับ
จัดการปรับปรุงแก้ไขให้มหาวิทยาลัย หรือโรงเรียนอาชีวศึกษาในสังกัด
กระทรวงศึกษาธิการและโรงเรียนรัฐวิद्याลต่างๆ ไป สามารถรับนักเรียน

เข้าเล่าเรียนได้ โดยกระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ และทบวงมหาวิทยาลัย
ภาคเรียนต้นปีการศึกษา ๒๕๒๑ จะได้เพียงไร หรือมี ถ้าไม่ได้
เพราะเหตุใด

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการศึกษาธิการ: กระทรวง
ศึกษาธิการขอตอบว่า ปัญหาเรื่องสถานที่เรียนของนักเรียนไม่เพียงพอ
โดยทั่วไปในต้นชั้น เช่นชั้นประถมศึกษาตอนต้นแล้ว แต่มีได้ มีการ
แก้ไขให้เด็กขาดไป ฉะนั้น รัฐบาลจำเป็นต้องแก้ไขเฉพาะหน้าไป
พลางก่อน โดยดำเนินการสำรวจสถานที่ยื่นต่างๆทั้งในจังหวัดพระนคร
และชนบทแล้ว เค้าที่สำรวจได้ ในขณะนี้ โรงเรียนอาชีพประเภทต่างๆ
ทั้งหญิงและชายยังสามารถรับนักเรียนเข้าได้ประมาณ ๖๕๐ คน และ
โรงเรียนสามัญต่างๆ ยังสามารถรับนักเรียน ทั้งหญิงและชายได้เกือบเป็น
จำนวนรวมทั้งสิ้นประมาณ ๒,๖๘๕ คน ซึ่งทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการ
กำลังดำเนินการประกาศเพื่อให้ทราบกันอยู่แล้ว ส่วนข้อแก้ไขให้
เด็กขาดจะได้คิดเมื่อแก้ไขปัญหาการเงินและผลศึกษาให้เพียงพอ ซึ่งจะ
ต้องได้วิธีงบประมาณซึ่งหวังในความอุดหนุนจากสถานอย่างเต็มที่เท่านั้น.

ขุนทดฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา): ข้าพเจ้าขอขอรัฐบาล
ทั้งตั้งไปนี้ ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้เคยขอมานักปรากฏว่าบางโรงเรียนไม่มี
มีห้องเรียน และบางโรงเรียนมีห้องเรียนแต่ขาดครู ข้าพเจ้าได้สำรวจ
ดูบ้างเหมือนกัน ขอยกตัวอย่างเช่นจังหวัดพระนคร เช่นที่สวนกุหลาบ
เป็นต้น ได้มีห้องเรียนไว้ถึง ๓ ห้อง แต่ปรากฏว่ารัฐบาลได้จัดห้องเรียน
เพิ่มจนเมื่อเร็วๆ นี้ ๑ ห้อง ของเหลืออีก ๓ ห้อง เช่นนี้รัฐบาลจะจัดเพิ่ม
เต็มให้ครบใน ๕ ห้องที่ว่างอยู่นั้นจะให้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เพราะเหตุใด
ข้อ ๒ เหตุใดรัฐบาลจึงไม่พยายามที่จะเพิ่มห้องเรียนให้เป็นการ

เพียงพลตำรวจปรีมีมาณของนักเรียนซึ่งมีอยู่เป็นอันมาก และรัฐสภาพลตำรวจ
หรือไม่ว่าประเทศที่เป็นเดกราชทั่วโลกจะพยายามขจัดคดีเหล่านี้ด้วยวิธีอันที่
ไม่ผิดเรียนในไทยที่เรียกขานโดยชื่อยก ไม่แปลกใจที่นักเรียนมีมติดเหล่านี้
เพื่อเหมือนดังประเทศไทยเรา

ข้อ ๓ ปรากฏความข้อเท็จจริงว่านักเรียนชั้นเตรียมอุดมศึกษา
จากโรงเรียนหลายโรงเรียนที่สอบไล่ได้แล้วเป็นจำนวนมากเข้ามหา
วิทยาลัยหรือโรงเรียนอาชีพชั้นสูงก็มีที่พระเมมิตพอ ท้าทักงาน
ไม่ได้ จึงทำให้เกิดการว่างงาน รัฐบาลทราบเรื่องหรือไม่

ข้อ ๔ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่สอบไล่ได้แล้วเข้าโรงเรียน
ไม่ได้ ทางงานทำไม่ได้เช่นเดียวกันก็จะมีมัธยมศึกษาต่างแคว้นอยู่เช่น
รัฐบาลพอใจหรือไม่ และรัฐบาลทราบจำนวนปริมาณหรือไม่ว่านักเรียน
ที่สอบไล่ได้มีชื่อยก ๖ ที่ว่าราชการจริงนั้นเป็นจำนวนนักด้วยหลายพัน
แต่โรงเรียนเตรียม ของรัฐบาลที่กินมีเพียงจำนวนเล็กน้อย เป็นอันว่า
นักเรียนได้กินจำนวนพบนซึ่งนักเรียนต้องเหลืออีกหลายพันเช่นรัฐบาล
ระแก้ไขประการใด

พล ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีการศึกษาคิดเป็นจำนวน ๔ ขวบ ซึ่งทางกระทรวง
ศึกษาธิการและทางรัฐบาลขอตกลงกันในกรณีของเรียนยังว่างอยู่ตาม
ที่ท่านผู้มีการศึกษาได้พูดเมื่อก่อน ในเรื่องนี้ทางกระทรวงศึกษาฯ ก็ได้
พยายามที่จะเปิดให้ว่างนั้นให้เต็มที่ แต่ที่สงสัยเพราะที่ว่าครูของเราใน
เวลากระทรวงศึกษาฯ เองก็ควรจะสมัครไปประจำในกระทรวงนั้นซึ่งก็
สอนด้วย เพราะฉะนั้นการที่เราจะเพิ่มนักเรียนอีกก็มีที่เกี่ยวกับ
ในเรื่องที่โรงเรียนเตรียมอุดม ส่วนมัธยม ๖ สำเร็จไปแล้วเราก็ไม่สามารถ

เจริญที่ทุกคนนั้น ทั้งในพระเขตราชทัณฑ์และครูผู้มิเพียงพอ แต่ถึงกระนั้น
 ก็ทำทางกระทรวงศึกษาธิการที่พยายามแก้ไขและเพิ่มเติมขึ้นอย่างโรงเรียน
 วิชาภาษาอังกฤษได้มีขึ้น และเพิ่มโรงเรียนส่วนกลาง เพิ่มโรงเรียน
 ประถมศึกษาให้เป็นทีละแห่ง แต่ก็น่าเสียดาย โรงเรียนวิเศษซึ่งก็ไม่มี
 ผู้สมัครเข้าเรียนในเตรียมอุดม ผู้ที่สมัครเข้าเรียนเตรียมอุดมก็ตั้ง
 เป็นโรงเรียนใหญ่ และมีชื่อเสียง เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็คล้ายกับกระทรวง
 ศึกษาธิการเหมือนกัน แม้แต่ทางจังหวัดก็มีโรงเรียนเตรียมอุดม
 เหมือนกัน แต่ทางต่างจังหวัดก็ตั้งการมาเรียนในพระนคร เมื่อเป็น
 เช่นนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการก็พยายามขจัด และเมื่อเวลานี้ และเวลานี้
 ก็ได้ประกาศ และยังมีโรงเรียนอีกหลายแห่งและหลายโรงเรียนด้วยกัน
 ซึ่งนักเรียนจะเรียนได้ ส่วนมหาวิทยาลัยนั้น มีจำนวนจำกัดนักเรียน
 ใต้นั้นยังมีผู้เข้าสอบแข่งขันมาก แต่สถานที่ไม่พอจะเรียนและนอกจากนี้
 ครูยังมีสอนไม่เพียงพอ และกระทรวงศึกษาธิการก็ตั้งงบประมาณ
 ๒๔๙๒ แล้ว ผู้มีเกียรติซึ่งเป็นเลขานุการก็ได้เสนอนานอันอยู่มีความ
 จำเป็นอยู่อย่างเช่นกรมมหาวิทยาลัยเข้ามาก และสถานที่ที่จะเรียนก็ไม่
 เพียงพอ นอกจากนั้นแล้วในข้อการศึกษาของประเทศที่ระบอบไทยอย่างไรนั้น
 ตามที่สมาชิกผู้มีเกียรติได้ถามนั้น ทางกระทรวงศึกษาธิการ และทาง
 รัฐบาลที่รู้สึกความจำเป็นในทางศึกษาต่างๆ ทางรัฐบาลและคณะ
 รัฐมนตรีก็ได้ประชุมตกลง แม้แต่ท่านนายกฯก็ได้กล่าวปราศรัยแก่ศึกษา
 ธิการจังหวัดเข้ามาครบ การตั้งงบประมาณของกระทรวงศึกษาธิการ
 คุยในอันที่หนึ่งซึ่งเราเห็นความจำเป็นที่ประเทศเราจะได้มีการศึกษาที่
 คุยในชั้นสูง ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจึงเข้าใจความ

ขุนคลังศึกษาการ (นครราชสีมา) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้

คอยมานั่งรับผู้ สักว่าไม่เป็นการแก้ ปัญหาเฉพาะหน้าให้ลุกล่วงไปได้ จึง
 ใคร จะเรียน สักว่า รัฐบาล จะสามารถ ขจัดเหตุ อันนี้ โดยสำรวจ ไปทั่วว่า
 อาณาจักร ว่านักเรียน ซึ่งประสงค์ จะเรียน และชาติ ที่เขา เรียน มีปริมาณ มาก
 มาก ประการ ใด และ ก็ จะ ได้ จัดการ ให้ พวก นักเรียน ที่ ไม่มี ที่ จะ เรียน เหล่า
 นั้น ได้ มี ที่ เรียน พะ ให้ เป็น ที่ คู่ น ขก คู่ น ใจ ผู้ปกครอง โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
 จะ ได้ หรือ ไม่ และ ใน ข้อ สอง ความ ที่ กระทรวง ขัด ว่า จะ ได้ วิชา ชำระ ราชการ
 ใน กิจ ราชการ ให้ ช่วย สอน นั้น ใน ที่ น ของ น ทาง ห้ว เมือง ก็ เช่น เดียว กัน
 จะ วิชา ชำระ ราชการ ใน ส่วน การ ศึกษา ให้ ช่วย สอน ใน ส่วน ภูมิภาค เท่า ที่
 จำ เป็น ได้ หรือ ไม่ ข้อ สาม ใน การ แก้ ไข ค่า ครองชีพ ซึ่ง ว่า ด้วย เรื่อง
 อาหาร สัก ว่า ก็ ความ เห็น ข้าง ข้าง ว่า มี ๒ อย่าง คือ อาหาร ทาง รัง ภายนอก
 และ อาหาร ทาง ใจ คือ การ ศึกษา รัฐบาล เห็น ว่า จำ เป็น จะ ต้อง แก้ ไข ปร
 ปรุง ไป พร้อม กัน หรือ ไม่ เพราะ เหตุ ใด หาก ว่า รัฐบาล จะ ปร ปรุง
 พร้อม กัน รัฐบาล จะ เพิ่ม งบประมาณ เพื่อ จัด การ ศึกษา ใน ที่ น สถาน ที่
 เรียน ก็ คง งบประมาณ สำหรับ วิทยากร และ เครื่อง อุป กรณ์ การ สอน ให้ พร้อม เปรียง
 คึง แต่ งบประมาณ ๒๕๑๑ นี้ จะ ได้ เพียง ใด หรือ ไม่ และ ใน ข้อ ๔ ถ้า
 หาก ว่า รัฐบาล ได้ ตั้ง งบประมาณ เพื่อ ให้ เห็น ว่า ได้ ขำ ราชการ ศึกษา เพื่อ ขจัด
 เหตุ อดิ ของ เหล่า น แล้ว รัฐบาล จะ ปร ปรุง ใด หรือ ไม่ ว่า อัน นั้น เป็น การ ไม่
 ปฏิบัติ ตาม นโยบาย ที่ ทำ น ได้ แล ลง ใจ

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
 ตาม ที่ ทำ น สภา ชัก มี เลขาธิการ ได้ ชัก ตาม เป็น หลาย ข้อ นั้น สำหรับ ใน ข้อ
 แรก ซึ่ง ทำ น สภา ชัก ได้ ตาม ว่า จำนวน นักเรียน มี เท่า ไร ที่ เรา ควร จะ จัด การ
 ศึกษา ให้ พอดี เพียง นั้น ใน เรื่อง น สติ ที่ ทาง กระทรวง ศึกษา ธิการ คง จะ มี อยู่
 แล้ว แต่ ไม่ ได้ เข้า มา ชี้แจง ใน เรื่อง คำ ของ กระทรวง ศึกษา ธิการ และ ก็

ให้ครูออกไปช่วยสอนและในส่วนภูมิภาคก็เหมือนกัน ทางกระทรวง
ศึกษาธิการอยากจะทำเหมือนกัน ในการใช้ครูช่วยในการศึกษานานะต้อง
ใช้ขยับประมาณเหมือนกัน ในงบประมาณประจำปีที่แล้วมานะเราก็
สามารถทำได้ แต่อย่างไรก็ตามคนหัวเมืองก็อยากจะเรียนในกรุง
เทพฯ ซึ่งก็ได้คุยท่านไปแล้วว่า มีที่ว่างทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียน
ราษฎร ๒๖๘๕ คน และในโรงเรียนอาชีวศึกษาอีก ๒๖๕ คน เช่นนี้ก็น่าจะ
เพียงพอ ในเรื่องกระทรวงศึกษาธิการก็จะคงพิจารณาดูก่อน นอก
จากนั้นท่านพูดถึงเรื่องเครื่องเล่นวิทยุหรือเครื่องมือในการเรียน ซึ่งจะให้
ช่วยเหลือให้มีเพียงพอนั้น ในเรื่องนี้ท่านรัฐมนตรีก็เห็นก็คงขอโทษ
ที่กระทรวงขอชดเชยตาม คือ ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช ให้คิดว่าเรื่องโรงเรียน
ราษฎรและโรงเรียนประชาบาลควรจะมีหนังสือเรียนให้นักเรียนโดยไม่มีค่าง
ซื้อ คือจัดทำให้นักเรียนเรียนแล้ว เมื่อเสร็จแล้วส่งคืนครู ในเรื่อง
ก็จะให้จัดการต่อไปในเมื่อมีงบประมาณ ในเรื่องสถานที่เรียนท่านถามว่า
ให้รัฐบาลรับรองนั้น ข้าพเจ้าขอรับรองว่า จะได้พิจารณาจัดในเรื่อง
สถานที่เรียนและครูเพื่อการศึกษาได้เป็นอย่างดี

จนคงฤทธิศึกษากร (นกรวาชสมา) : ข้าพเจ้าขอขอก่อข้อ
เดี๋ยวว่า การที่ประเทศจะปล่อยให้เด็กเรียนไม่มีที่เรียน หรือที่เรียกว่านัก
เรียนไม่มีที่เรียนเพื่อน เช่นกับข้อสังคมหรือคณะกรรมการอื่นคือสวัสดิภาพ
ของประชาชนไปในทางที่ไม่ดี สำหรับประเทศไทยเรา รัฐบาลมีความ
รู้สึกและเข้าใจในชั้นหรือมี และจะแก้ไขโดยรวดเร็วถึงที่ถนัดลงมานั้น
หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ชักช้าอยู่นั้นแหละ รัฐบาลขอว่าไม่

เหลืออยู่มากแล้ว ท่านก็บอกว่ารัฐบาลปล่อยให้เพื่อ มันไม่ตรงกับ รัฐบาล
บอกว่ามีทรัพย์สินแค่ไม่กี่ร้อยพันกว่าคน

ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) : ขออภัยท่านประธาน
ข้าพเจ้าไม่ได้ถึงท่านหรอก แต่ตามกระที่ นวนักเรียน ไม่มีที่เรียนหรือไม่มี
ถาวรงานทำ

ประธานสภาผู้แทน : ท่านตั้งกระที่โรงเรียนไม่มีที่เล่าเรียน แล้ว
ไปเอาเรื่องอื่นมาว่าอะไรอย่างงี้

ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) : ก็เพราะนักเรียนไม่มีที่
เล่าเรียน.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้ท่านซัก
ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ
ซักว่า การที่ปล่อยให้เด็กไม่มีที่เล่าเรียนเช่นนี้ เช่นกับต่อประเทศชาติ
รัฐบาลมีความเห็นตรงกันหรือไม่

พลโทมังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
ท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติก็ได้อาโมอย่างช้า ๆ กับท่านประธานว่า คือที่เรียน
มีอยู่แล้ว ถ้าท่านอยากทราบว่า โรงเรียนไหนมีจำนวนรับได้เท่าไร ก็
มีบัญชีเสร็จแล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ท่านช่วย โฆษณาในข้อที่ว่านักเรียน
มีที่เรียนอยู่แล้ว ส่วนที่ท่านว่าไม่มีที่เรียนนั้น คือว่าสำหรับนักเรียน
ที่เรียนขยับไปแล้ว ส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษา ทางกระทรวงศึกษา
ธิการก็อยากจะให้ไปเข้า โรงเรียนพวกอดีตเหมือนกัน แต่ในประเภท
นี้ไม่มีคือมีไป ส่วนนักเรียนทั่วไปที่มีอาชีพนักเรียนโรงเรียนของพลเมือง
ทั่วไป และเกินเรื่องของทางกระทรวงมหาดไทยไปในเรื่องนี้มากกว่า

ประธานสภาผู้แทน : กระที่ข้อไปเรื่องผู้ร้ายทำการปล้นท้องคำ
ของหลวงยังคิดนานกว่า ถ้ากระทรวงมหาดไทย

หลวงอังกณารักษ์ (อ้างทอง) : ข้าพเจ้าขอสั่งกะที่ภูวนาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. นี้ ได้มีคนร้ายหลายคนสวม
เครื่องแบบทหารและตำรวจของชาติ ทำการปล้นทอง ๓๘ หีบ ราคา
ร่วม ๖๐ ล้านบาท เหตุเกิดที่บางเขน ขอทราบว่าเป็นความจริงเพียงไร
เจ้าหน้าที่ได้ตรวจจับผู้ร้ายและของกลางได้หรือไม่ประการใด ใครเป็น
ผู้ร้าย ได้ทหารและตำรวจหรือไม่ รัฐบาลมีวิธีการอย่างไรที่จะขจัด
เหตุอันเสื่อมเกียรติของชาติเช่นนั้น ในโอกาสข้างหน้า

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า ตามข้อ ๑ ขอทราบว่าเป็นความจริงเพียง
ไรนั้น ก็มันมีความจริงอยู่ว่า เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๑
เวลาประมาณ ๕ น. ได้มีผู้ร้ายประมาณ ๓๐ คนใช้รถยนต์บรรทุก
ไปปลดปล้นทองคำของบริษัที่ต่างประเทศ ในขณะที่รถถูกรถยนต์ไป
ส่งยังคนเมือง คนร้ายได้ปล้นทองคำไปทั้งสิ้น ๓๘ หีบ เป็นจำนวน
๑๓๐๐ ก.ก.เศษ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตามคนร้ายได้ทั้งหมด ๓ หีบ
ในระยะเวลา ๑ ชั่วโมงภายหลังเวลาที่เกิดเหตุ จนถึงบัดนี้ ได้มีการทำการ
จับกุมผู้ต้องหาสงสัยไว้ได้หลายคน และได้คนมาอีก ๓ หีบ คนร้ายเป็น
ใครยังไม่แน่นอนยังไม่สามารถเปิดเผยได้ เพื่อประโยชน์แก่การสืบสวน
ในการมทห.และตำรวจได้ถูกควบคุมตัวฐานสงสัยว่าจะเกี่ยวข้องในคดี
คนร้ายที่แท้จริงเป็นทหารและตำรวจนั้น ปรากฏว่าส่วนมากไม่ใช่ทหาร
และตำรวจ การป้องกันและการเสื่อมเกียรติยศคนนั้น ได้ขอรับให้ผู้คนที่
ทางพระพิรุณพิสมัยยอมตามคำมาก ซึ่งยื่นการขอร้องนั้น ให้กระทรวงม
ช.และได้ให้ตำรวจช่วยระมัดระวังต่อไป สำหรับขอที่รัฐบาลมีวิธี

ก็ตามหรือพวกถั่วก็ตาม ถ้าหากว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง รัฐบาลจะ
กล้าทำใหม่อย่างครั้งไปคงมา

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระผมขอกราบเรียนถึงการรับผิดชอบก่อน เรืองนี้ ความจริงมีอย่าง
คดีตามธรรมเนียมการชนทลงมาในท่านั่งนี้ ผู้เป็นเจ้าของได้ข้อกล่าวอ้าง
ตำรวจและกล่าวอ้างฝ่ายปกครอง แต่จะโดยอะไรก็ไม่ทราบเจ้าของทอง
ได้ข้อกล่าวอ้างไปเพียง ๒ คน นอกจากนั้นก็มีเจ้าพนักงานศุลกากร ซึ่งไม่ใช่
มีหน้าที่ศึกษา มีหน้าที่แต่เพียงการควบคุมของศุลกากร ซึ่งไม่ให้อีก
ยกยอกทองไปเท่านั้นตามหน้าที่ของเขา เพราะฉะนั้นเป็นอันว่าทางฝ่าย
บ้านเมืองไม่มีโอกาสเขาไปเกี่ยวข้องแต่อย่างใด เพราะว่าทางนั้นไม่ได้
ขอมา และไม่รู้จักกำหนดขั้นแน่นอน เพราะฉะนั้นเรื่องข้อหาความ
ผิดชอบแล้วทางนักินัยทางรัฐบาลไม่มีความรับผิดชอบแต่ประการใด ทั้งนี้
ปัญหาที่ท่านถามมาถึงเรื่องรายละเอียดต่างๆว่าเป็นอันอะไร มีพวกไหน
และรถยนต์ของใคร กระผมขอเรียนว่า รถยนต์เป็นของส่วนตัว ไม่ใช่
ของทางราชการ แต่คิดว่าเป็นกักขังของไม่ใช่จำนวนน้อยถึง ๕๐ ล้าน
บาท จึงขอเรียนว่าพฤติการณ์ของผู้ที่เป็นเจ้าของทองชนทองไปตอนเมือง
นั้น มันเป็นการยิวให้เกิดการทุจริตได้ง่ายๆ เพราะฉะนั้นการทุจริต
จึงได้มีขึ้น และก็ไม่ใช่ว่าทหารหรือตำรวจปลอมตัวไป ยังมีเจก พด เรือน
เรือนทางการรัฐบาลก็ได้พยายามสกัดส่องกันอันมาก ก็คงฟังในชั้นนี้ว่า
เป็นเรื่องทางเอกชนคนหนึ่ง เอกชนไม่จำเป็นต้องเป็นข้าราชการ หรือ
เช่นพ่อค้า หรือประชาชนส่วนใด แต่ว่าในฐานะที่ปฏิบัติไปในฐานะ
เอกชน ไม่ใช่ของกิจการทางการรัฐบาลแนะนำหรือส่งเสริมให้ปฏิบัติเช่นนั้น
เพราะฉะนั้นปัญหาและเรื่องต่างๆ คงจะกราบเรียนให้ท่านที่เคารพ

ทราบในเวลาว่าเป็นคนที่ไหน อย่างไรนั้น ก็คงที่ไว้ก่อนแล้วว่าจะเกี่ยวกับการสืบสวนจึงของคดีไว้อีกนั้น ตามที่ท่านอาจารย์บวชรับรองว่าจะสืบสวนได้เมื่อใด จะลบลูกหน้าประมุขหรือไม่นั้น ขอกราบเรียนว่าจะไม่มีการลบลูกหน้าประมุขเป็นอันขาด บุคคลใดกระทำความผิด บุคคลนั้นจะคงได้วิชัยความผิดตามกฎหมาย และรับรองว่าจะได้ทำการสืบสวนให้เห็นใช้โทษเพียงกรรมและเขม็งวงคดวชขันทีสัก ส่วนกำหนดระยะเวลาในข้อรับรองว่าจะได้ วิชทำการสืบสวนและสืบสวน ทวงว่าจะไม่เป็นระยะเวลาไม่ช้ามากนัก.

หลวงอังกณารักษ์ (อ่างทอง) : ข้าพเจ้าขอชักข้อไป ประทานโทษ ท่านรัฐมนตรีขอไม่ค่อยตรง เวลางานเป็นเรียงลำดับไปครกค่อยตรงไปตรงมาเถิก ข้าพเจ้าขอชักข้อไปว่า ท่านบอกว่าคุณร้ายส่วนมากไม่ได้เป็นทหารนั้น ก็หมายความว่าทหารเป็นผู้ร้ายส่วนน้อยใช้ใหม่ แล้วก็เรียงเป็นเรียงลำดับตัว สักหัวนี้ไปว่า สนามิยคนเมียงของเราพลอยแรงไปด้วย จะเป็นเช่นนั้นหรือมี โปรดแก้ความขงใจให้ด้วย และท่านรัฐมนตรีไม่ได้ค่อยเลยว่าจะรถยนต์ที่เห็นอย่าง เรียงนก็เห็นเรื่องที่เคยเคยแล้วไม่น่าอ่าพรางอะไร มีข้อเท็จจริงทำเป็นอย่างไรการทศวรรษปกยักไว้เท่านั้น แล้วเรื่องทองนั้นทำไม่จริงได้มีอันนี้ เหตุการณ์ก็เป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว ปรากฏว่าเมื่อการชนทองออกนอกประเทศนั้นต้องใช้เวลามาก ทำไมไม่รีบสกัดกั้น ทำไมปล่อยให้ออกไปได้ และในเรื่องระยะเวลาท่านบอกว่ากำหนดไม่ได้ เหตุการณ์เฉพาะหน้า เช่นนี้ท่านกำหนดไม่ได้ แล้วท่านจะทำอย่างไร โปรดให้ความมั่นใจสักหน่อยเถิดว่า ท่านจะให้เรื่องนกลดหลายได้อย่างไร และโปรดคอยหม่อยว่าหลวงสัมฤทธิ์ ได้ทราบเรื่องนกลดหลายเมื่อเวลาใด ๒ ครั้งหรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

ท่านผู้ทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ ทรงเห็นเรื่องสำคัญเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ มีนัยที่คิดเหมือนกัน ก็ต้องระวังเช่นเดียวกับผู้ทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ ผลกระทบกระเทือนถึงประเทศชาติแค่นี้ กระทบก็คิดว่ากระทบก็ระวังด้วยความสมควร และหวังว่าท่านทศบาลพระไอยการนาอย่างนักชัย คือในชั้นนี้เป็นเพียงการสับสว่น การสับสว่นก็เพิ่งจะเริ่มมี และท่านทศบาลยอมจะตรวจก็แล้วว่า การส่งสับสว่นก็เพียงเล็กน้อยเราก็ยอมเข้ามา ทั้งนี้เพื่อให้ ศักดิ์ศรีแห่งการที่เราจะประกาศนามคนนั้นคนนี้ พวกนั้นพวกนี้ให้มันเป็นเพียงเพื่อการสับสว่นเท่านั้น กระทบก็ระวังในเรื่องเหตุผลและความเห็นธรรมว่าจะเป็นการล่วงเกินเกินไปหรือไม่ ข้อนั้นตามเราจะจรรยาที่ทหารเท่าไร จะคอยถืออย่างไร เรื่องยังอยู่ระยะสับสว่นและสอยสว่นก็ไม่ได้ไปซัง ส่งสับสว่นใครจับมาซัง จะจริงหรือไม่จริงก็เมื่อเสร็จจำนวนการสับสว่นและสอยสว่นแล้ว คั้งนั้นจึงจะเป็นการยุติธรรม เพราะฉะนั้น กระทบอยากเรียนข้าลคครั้งหนึ่งว่า ทศบาลนั้นด้วยความเคารพอย่างยิ่งแล้ว ส่วนที่มีข่าวต่างๆว่าชนของออกนอกประเทศแล้วก็ตาม หรือหลวงสัมฤทธิ์ทศบาลที่ ๒ จริงหรือไม่ นั้นเห็นจะเป็นข้อที่กระทบคิดว่าอาจจะไกลจากความเข้าใจของกระทบ ก็ขอประทานโทษจะเรียนให้ทราบว่าไม่มีที่รายงานว่าหลวงสัมฤทธิ์ทศบาลเมื่อที่ ๒ หรือไม่มี ก็มิใช่หมายความว่าให้กระทบคอยอย่างไรในข้อนี้จะยืนยันกำหนดอย่างไรอย่างนั้น ท่านทศบาลพลทศบาลที่ว่าการสับสว่นสับสว่นก็จะกำหนดไว้แต่ระยะเวลายาว พดต่างไวทศว่าไม่เกิน ๑ ปี ๒ ปี ไม่เกินประโยชน์อะไร ลยากจะบอกให้เขื่อนที่เข้าใจด้วยความระมัดระวัง และด้วยความเคารพว่าพยายามที่สุดแล้ว และรัฐทศบาล พยายามอย่างแท้จริงในการสับสว่นสับสว่น ให้เพียง ธรรม

นครแห่งคัสสท์ ที่ชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียนจะมารวมกันก็ ไปรักษาแต่กรณีสวรรคต
 เข็นคัน เบ่งคันที่ภูควิน ย้านนถียังมีผู้ เข็นคัน จะยังมีรัฐสภาคอยให้
 ใต้ภายใน ๓ เดือนก็ใหม่ เราคงอยากได้ ๓ เดือนจะพยายามเร่งสืบสวน
 ยังไม่เสร็จ ท่านที่เคารพไปรักเห็นออกเห็นใจว่าไม่สามารถคำนวณระยะเวลา
 ปล่อยให้ทันชกทันใจได้ แต่ขอเรียนที่แท้จริงว่า ในคณะรัฐสภาได้ประชุม
 ปรึกษาเรื่องนั้นและเข้มีงวักวอกขึ้นจริง ๆ จัง ๆ ข้อนี้พอจะสนองคำถาม
 ของท่านก็ เสนอสมควรแก่เหตุแล้ว

หลวงอังกษานุรักษ์ (อังกษทอง) : ขอชักวรรรศสุคต้าย ที่พึ่ง
 รัฐบาลไม่ได้ให้ความกระจ่างชัดเจน เช่นอย่างจะสร้างสนามขึ้น เช่น
 ถามว่าถนนเมืองจะสร้างสนามขึ้นหรือไม่ หรือจะเลิกหรือไม่ ท่านก็ไม่
 คอย เรืองรอยนศัยยให้ที่ถนนก็ไม่คอบ ความจริงข้าพเจ้าถามตรง ๆ ขอ
 สรุปว่าถึงจิตใจความปลอกลภัยของประชาชนอยู่มาก จึงขอเรียนถาม
 รัฐบาลว่าท่านจะพิจารณาตัวเองหรือไม่ประการใด

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 กระผมได้เรียนแล้ว รดยนศัยยโคทโทน มีใครนังอย่างไร อยู่ทีไหน
 รดยนศัยยของใครนัั้น รดยนศัยยไม่ใช่ของทางราชการ จะเห็นทีเห็นมัน
 เป็นเรื่องทีกระผมไม่สมควรจะคอบ เพราะเป็นเรื่งของกาารสืบสวน ท่าน
 ก็ทราบที บัญหาทีท่านว่าสร้างสนามขึ้นทีคอบนัั้นเป็นความจริง ไม่
 ค่อยจะเกยวกรเรอเลย ไม่ใช่ข้าพเจ้าจะไม่กาารจะคอบท่าน อาจจะมี
 หลากคย้าง และอยู่หาเรอการช่ร่ายโจรผู้ร้ายัน กระทรวงมหาดไทย
 มันใจอ้างไร มีคหน้าทีอ้างไร บัญหาการเมอังก์จะกระทบคเตน
 หรือไม่ อักเรองหนัง กระผมจะคอบให้ทีอ้างไร สนามขึ้นจะเลิกหรือไม่
 จะทำอีกคงไปหรือไม่มีนเรองพิเศษ ทีถามว่าชอธเรนพิจารณาตัวหรือ

ไม่ กระผมขอกราบเรียนด้วยความสวัสดีจริง คือพิจารณาด้วยดีแล้ว
และผมยังไม่กล้าที่จะเรียนท่านได้อย่างไร พิจารณาด้วยหรือไม่ มี
สมรรถภาพสามารถบริหารงานต่อไปหรือไม่ เป็นเรื่องที่เขาใจอยู่ว่า
เป็นเรื่องที่ผู้ทูลยังคงบริหารงานต่อไป เพราะเชื่อว่าท่านงานให้แก่
ประเทศชาติไว้

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งข้อไปเรื่องบรรณาธิการดูยิ่ง ของ
พ.ท. พโยม จุลานนท์

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

ด้วยเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๔๙๑ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐
นาฬิกา นายสุรีย ทองวานิช ข.ก.น.ส.พ. เสียงไทยได้ถูกกลยยิงใน
ขณะออกจากสำนักงาน น.ส.พ. ปากตรอกวัดสามพระยา ตำบลบางขุน
พรหม กรณีเรื่องนี้ได้ก่อความกระทบกระเทือนและหวาดหวั่นในวงกรมเมือง
วงการ น.ส.พ. และประชาชนโดยทั่วไป ในเรื่องสวัสดิภาพของประชาชน
และเกรงจะพันพัวไปถึงอิทธิพลจากวงการเมืองที่มีอิทธิพล เพื่อความ
กระจ่างแจ้งในเรื่องนี้ จึงขอเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
ดังต่อไปนี้

๑. กระทรวงมหาดไทยได้เข้าใจใส่กรณีนี้ และพิจารณาว่ามี
กรณีทางการเมืองเข้าเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่
๒. กระทรวงมหาดไทยจะดำเนินการเรื่องนี้จะทำให้เรื่องสาย
สูญไปเช่นในกรณี ย.ถ. ชัน ๗ น.ส.พ. สติธิธรรม
๓. รัฐบาลสนใจเอาใจใส่สวัสดิภาพของประชาชนในกรณีนี้
เกี่ยวข้องขงผู้ดำเนินการเมืองเช่นนี้หรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
สำหรับกรณีนายสุรีย์ ทองวานิชถูกยิงที่ท่านคงจะรู้ตาม ข้อเท็จจริง
มีดังนี้

คือเมื่อคืนเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา ขณะท่านสุรีย์ ทองวานิช
ชกมาจากในร้านนึ่งอยู่ตรงหัวสวนตัวหน้าบ้าน นายเลือน พงษ์ไสภณ
พอนั่งอยู่สักครู่ก็เลยจะออกไปพักผ่อนคน ๆ หนึ่งกระโดดเข้ามาอย่างใกล้
ซึ่งก็วิ่งเข้าไปที่ปากทะเลท้ายทอยข้างซ้าย ฟันหักไป ทางฝ่ายคุณนาย
สุรีย์ ก็นำตัวส่งโรงพยาบาล อาการเวลานี้ยังไม่ถึงจะเป็นอันตราย
เท่าไร ทนปัญหาในเรื่องนทางตำรวจก็พยายามกวัดขັນและสืบสวน
อย่างเต็มที่ เนื่องจากได้มีการปรากฏตัวผู้ร้ายต่อหน้าคนหลายคน หวัง
ว่าการสืบสวนในเรื่องจะไต่คดี

ข้อเท็จจริงในเวลานี้ยังไม่ชัด ส่วนการที่ทางรัฐบาลได้เอาใจใส่
อย่างไรเพียงไรนั้น รัฐมนตรีมหาดไทยและนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยได้เอาใจใส่เป็นพิเศษ และไปสำรวจและ
คิดต่อทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ ให้ทำการกวัดขັນอย่างเต็มที่ ส่วน
ในปัญหาที่ว่าจะเกี่ยวข้องกับอิทธิพลการเมืองหรือไม่อย่างไรนั้น เรื่อง
เช่นนี้ความธรรมดาของสันนิษฐานไว้ก่อน และจะไต่ดำเนินการต่อไป

ในส่วนที่ว่ากระทรวงมหาดไทยจะไต่ดำเนินการเรื่องนี้โดยให้เรื่อง
นี้ผ่านไต่ เช่นในกรณี ย.ก. ชัน ฯ ในสมัยรัฐบาลจารุหรือไม่นั้น ขอ
เรียนยืนยันว่า รัฐบาลนี้จะไม่ปฏิบัติเช่นนั้น ท่านนายก ฯ ก็ได้กล่าว
เรียนต่อท่านที่เคารพหลายครั้งหลายหนแล้วว่า รัฐบาลนี้ไม่ใช้รัฐบาล
ของพรรคหนึ่งพรรคใด เช่นรัฐบาลทั้งไทเป็นมิตรที่ต่อประชาชนทั้ง
๑๘ ล้าน เพราะฉะนั้นกรณีเช่นว่านี้ไม่อยู่ในความนึกคิดของรัฐบาล

ในขณะนั้น จึงเห็นท้าวใจอย่างชัดแจ้งว่า รัฐบาลนี้จะดำเนินการให้
 สืบสวนและสอบสวนอย่างจริงจัง เมื่อปรากฏตัวบุคคลผู้กระทำความผิดแล้ว
 จะไต่ถามการโดยไม่ได้เห็นแก่ผู้ใด นี้ไม่ใช่พูดอย่างโอ้อวด ข้าพเจ้า
 เองในฐานะรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ก็เห็นเพื่อนสนิทของ
 นายสุวัย ทองวานิช ส่วนที่ท่านถามว่าจะพยายามทำให้ประชาชนเชื่อ
 มั่นว่าเหตุการณ์เช่นนี้จะไม่ให้เกิดขึ้นหรืออย่างไรนั้น ชันนก็เห็นจะเกี่ยว
 กับการปฏิบัติการของราชการบริหาร ถ้าเมื่อมีการปฏิบัติการตามกฎหมาย
 โดยเคร่งครัดแล้ว รัฐบาลนั้นเชื่อว่าจะพยายามไม่ให้เกิดขึ้นมีความ
 เชื่อมมั่นในเหตุร้ายได้

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่าน
 รัฐมนตรีว่า การกระทรวงมหาดไทยได้กรุณาเข้าใจได้ในชั้นนี้ขอทราบ
 จนกระทั่งได้ทราบเหตุการณ์ต่างๆ ที่นายสุวัยฯ ถูกยิง แต่ข้าพเจ้าใคร่
 จะถามต่อไปว่า เมื่อตั้งตัวนายสุวัยผู้ขึ้น ขณะกำลังมีคดีพิพาทและอยู่กับ
 ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มีเกียรติและมีอิทธิพล จนกระทั่ง
 ถึงฟ้องร้องในโรงศาล เพราะฉะนั้นผู้หาเรื่องนี้อาจทำให้วงการที่
 ไปพิจารณาไปในแง่ที่ไม่ดี อาจจะเป็นผลเสียหายมาถึงคณะรัฐบาลหรือ
 วงราชการของเราได้ เพราะฉะนั้นจึงใคร่จะถามท่านรัฐมนตรีว่า
 ว่า ท่านบอกว่าจะตั้งใจ จะสอบสวนสืบสวนเรื่องนี้เพื่อคำนึงคนนั้น
 ใคร่จะถามท่านว่า ท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้แล้วเสร็จได้โดยซื่อสัตย์
 เมล็ดใด

ข้อที่ ๒ ที่ผู้หาทนายชั้นสูงท่านหนึ่งว่า ใ้ใจเข้าใจเกี่ยวกับ
 สวัสดิภาพของประชาชน เรื่องนี้ข้าพเจ้าใคร่จะถามต่อไปว่า ปัญหา
 เรื่องนี้ในขณะนี้มีกรณีซึ่งเกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพของประชาชนชั้นย่อยๆ

รวมความว่าประชาชนนั้นไม่ได้อยู่อยู่ในสถานะที่ปลอดภัยหรือเย็นสุขใจนัก เพราะฉะนั้นขอถามท่านว่า ที่ท่านแถลงว่าจะเอาใจใส่ต่อสวัสดิภาพของประชาชนนั้น ท่านมีวิธีการอย่างไร การที่ท่านแถลงว่าเจ้าหน้าที่ต่างๆ ได้ปฏิบัติความดีด้วยทศกัณฐ์นั้น ความจริงเรื่องนั้นมีมานานแล้วเรื่องด้วยทศกัณฐ์หมายความว่าไม่มีปรากฏผล เพราะฉะนั้นจะขอถามท่านอีกครั้งหนึ่งว่าท่านจะมีวิธีการอย่างไร ที่จะควบคุมให้เจ้าหน้าที่ต่างๆ ได้ดำเนินการตามทศกัณฐ์ มิให้ละทิ้งอย่างมีปัจจุบัน

นายเสียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 สำหรับที่ว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้รับปากไว้ว่าจะเอาใจใส่ต่อสวัสดิภาพของประชาชนมีวิธีการอย่างไรนั้น ปัญหาเรื่องเช่นนี้วิธีการก็มีง่าย ๆ คือว่าทางกระทรวงมหาดไทยถือเป็นการจริงจัง และถาวรควบคุมข้าราชการชั้นรองลงมาเพื่อให้ปฏิบัติความหน้าที่โดยเคร่งครัด และคอยสอดตามให้รายงานมาเสมอว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้ได้นำมาพิจารณาไปอย่างไร ได้ผลอย่างไร เมื่อมีการรื้อฟื้นและเร่งรัดกันอยู่เช่นนั้น หน้าที่ของฝ่ายปราบปรามแล้วฝ่ายป้องกันก็จะปฏิบัติให้เข้มงวดยิ่งขึ้น ถ้าหากยังไม่ปรากฏว่าไม่นำพาต่อคำสั่งนั้น ทางกระทรวงมหาดไทยก็จะได้พิจารณาในการไม่ปฏิบัติเช่นนั้นต่อไป

ส่วนเรื่องลักษณะที่ชี้ขึ้นว่าจะมีแผนการอย่างไร สอดส่องอย่างไร นอกเหนือจากที่จะตามผลักทิวชาในวิธีการปฏิบัติ ส่วนท่านถามถึงว่า ในเรื่องนั้นปรากฏว่าท่านบรรณาธิการผู้นี้มีเวลาดูตามหนังสือทุกเล่มของคนนั้น เรื่องที่อยู่ในหน้าที่ของการสืบสวนเหมือนกัน เพราะว่าความซื่อสัตย์ที่ถูกต้องทำร้าย วิถีสัมพันธ์ที่คลั่งคนหาสมิทฐาน หาสาเหตุว่ามีอะไร วิถีทักท้วงใคร อย่างไรบ้าง สำหรับบรรณาธิการผู้นี้ได้ทำหน้าที่

เห็นหนังสือพิมพ์ฝ่ายค้านคลกเวลา มา นอกจากนั้นยังพิจารณาวิจารณ์บุคคลอื่นหลายทางซึ่งจะได้เข้าไปพิจารณาด้วย สำหรับการที่จะมีส่วนให้เร็วภายในระยะ ๕-๖ วันนั้นใหญ่อยู่ จะตั้งกำหนดวันอย่างไร ขอกราบเรียนท่านอย่างเคียวว่า ท่านนายกเองก็ได้กำชับทางตำรวจให้รีบเร่งสืบสวนเมื่อเข้านข้อให้เร็วที่สุด และใช้สัมมรรถภาพทุกอย่างอย่างเต็มที่ถึงทุกอย่างสืบสวนเรื่องนี้ใกล้ซิค เป็นที่คาดว่าเรื่องนี้นักต้องเร็ว

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยได้กรุณาชี้แจงต่อกรรณานัน ข้อที่กระผมได้พูดว่าปัญหาเรื่องความปลอดภัยหรือสวัสดิภาพของประชาชนนั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในวงการทั่วไป เพราะฉะนั้นตามที่ท่านตอบว่าจะได้ดำเนินการไป ความหลักการบริหารนั้น ยังไม่ทำให้ผมหายข้องใจว่าจะเป็นวิถีทางที่ยึดเข้ากรณีเช่นนี้ได้ จึงอยากจะถามท่านว่าวิธีการอย่างนั้นในรัฐบาลก่อนๆ เขาก็ทำกันมาเหมือนกัน แต่ก็ไม่ปรากฏผล ถ้าท่านจะถือวิธีการอย่างนี้ปฏิบัติต่อยุค ท่านไม่มีวิธีการพิเศษที่รวบรวมกรณีอย่างนี้ให้เสร็จสิ้นอย่างรวดเร็ว

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : วิธีการหมายถึงหน้าที่ ของกระทรวงมหาดไทยที่จะดำเนินนโยบายควบคุมข้าราชการฝ่ายตำรวจหรือฝ่ายปกครองท้องถิ่น ที่มีประการอย่างเดียวกัน ความสำคัญก็คือว่าความเอาใจใส่สละสลึงเร่งรัดให้กระชับเข้ากันได้เป็นไปกว่านั้น ถ้ารัฐบาลได้ทำตามปฏิบัติการในส่วนนี้ หลักการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่จะมีผลกระทบต่อประชาชนเป็นเงาตามตัว แต่ท่านถ้าหมายถึงว่าความ

ปลอตกบ้างก็ทำนหมางโกลนไม่ตั้งว่า รัฐบาลก็ปรากฏว่ามีการใช้อำนาจ
 โภยสิทธิ์พิลททางการเมือง และกระทำต่อประชาชนแล้วเรื่องก็หายไป ๆ นั้น
 รัฐบาลนั้นนโยบายและมีความตั้งใจอย่างไรนั้น ขอเรียนให้ทราบว่าผม
 คนหนึ่งไม่ยอม ยกตัวอย่างว่าถ้าตัวเราเสียสละได้ความว่าเจ้าพระยา จ.
 ไปปฏิบัติภารกิจหนานถ และโดยสิทธิ์พิลทอย่างหนึ่งอย่างใดให้ท่านผู้นั้น
 หลุดไป ผมคนหนึ่งไม่ยอม ถึงท่านรัฐมนตรีและแพทย์ทุกคนจะไม่ยอม
 เช่นเดียวกัน ขอให้ท่านใจว่ามาถึงประชาชนโดยความเข้าใจของท่าน
 นั้น นั้นแต่ไม่มีใครหือไม่มีเลย

๑๑.๓๐ น.

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ตามที่ผมได้แจ้งฟ้ง
 คุณเกี่ยวกับสวัสดิภาพของประชาชนนั้น ผมอยากจะขอกราบเรียนว่าเพื่อ
 ขอความเห็นใจจากสภา ท่านในสภานี้สักหน่อย ความจริง ตั้งแต่เสร็จ
 สงครามมาแล้ว เราพิจารณาว่ารัฐบาลทุกรัฐบาลที่แล้วมานั้น จะเห็น
 ว่าทั้งแต่รัฐบาลนายปรีดี ฯ นั้นก็เลยด้วยมีกรณีไม่มีความสวัสดิภาพกับ
 ประชาชนเกี่ยวกับกรณีสวรรคต ก็ต้อง ออกไปต่อ มา รัฐบาล หลวงวิจิตร ฯ
 ชักรัฐบาลหนึ่งก็ไปทำการบริหารราชการมาเช่นเวลาอันสมควรแล้ว ก็เกิด
 เกิดเหตุการณ์ขึ้นจนกระทั่งมีการรัฐประหารขึ้น และรัฐบาลของหม่อม
 ราชวงศ์ศกฤทธิ ฯ นี้ ก็เข้ามาช่วยบริหาร ราชการในช่วงเวลา ๓ เดือน
 ในระหว่างนั้นซึ่งยังมีได้แก่รัฐบาลอันแท้จริง ขยู่ในระหว่างรัฐประหาร
 ค่อมอีกคนหนึ่งก็ ได้ ย่น ไขลาออกว่าไม่สามารถจะควบคุมสถานการณ์
 ได้ มันไม่ปลอตกก็ แต่อย่างไรก็ตาม เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่ารัฐบาล

ที่ไปเข้ามาดักตักอยู่ในสถานการณ์ที่เรียกว่าเคราะห์กรรมเหมือนกัน ไม่ใช่ช่วยกันทำเมื่อก่อนเมืองอยู่ในสวัสดิกภาพอันแท้จริง และอยู่ในความสงบสุข ความจริงก็เข้ามาในระหว่างเหตุการณ์รุนแรง เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็ได้พยายามที่จะทำอะไรในเวลานี้ โดยที่จะยึดถือว่ากฎหมายนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ผู้ใดจะทำผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะเขียนเอกสารใดๆ ต้องได้รับโทษตามกฎหมาย รัฐบาลขอเขียนและปฏิบัติตามที่โดยเคร่งครัด เราจะไต่ถามถึงคนไม่ให้ทำอะไรผิด จะให้คนที่เห็นความผิดนั้นๆ เช่นของยาอยู่เหมือนกัน เราจะถึงกับยอมทำคดีไป แต่กว่ามีสิ่งหนึ่งที่รัฐบาลจะใช้เช่นเครื่องมือนักกฎหมาย ถ้าใครจะทำผิดก็จะต้องจับตัวมาลงโทษให้เด็ดหลาย คิดว่าตัววิธยานันเมืองจะอยู่ในทางปกติต่อไปได้ วิจารณ์ต่างๆ ที่กระทำมาก็มีพร้อมพร้อมแล้ว เป็นแค่เพียงว่าคนกระทำผิดแล้วไม่จับตัวมาลงโทษตามกฎหมาย อย่างกรณีสวรรคตก็ไม่จับไม่ทำอะไรตามกฎหมาย ต่อมา ยก ขึ้น ๆ ก็จับไม่ได้ ต่อมานายสุวิชัย บุญถึงก็จับไม่ได้ อีก นอกจากนั้นท่านผู้แทนที่นั่งอยู่ในหลังขาข้างเดียว ถูกตัวด้วยลกระเบียดก็ไม่สามารถจะลงโทษผู้กระทำผิดให้เด็ดหลายได้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะได้อพยพมาจับตัวผู้กระทำผิด มาลงโทษเพื่อให้เด็ดหลาย ผมคิดว่าตัววิธยานันเมืองจะเข้าสู่สภาวะปกติในเวลาอันเร็ววัน แต่ที่ว่าระกำหนดเมื่อไรก็ไม่ได้ แต่เข้าใจว่าจะใช้เวลาอันเร็ว

ประธานสภาผู้แทน : ทมดวาระครบแล้ว ต่อไประเบียบวาระที่ ๕ ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างไร่ชัยติวชัย ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๑๘ และให้เวนคืนที่ดินให้เจ้าของเดิม พ.ศ. ๒๕๑๘ ของนายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง)

(สำเนา)

บันทึกเหตุการณ์และเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติยกเลิก
พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไร้อยู่ตัวอย่าง
ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง
พุทธศักราช ๒๔๗๕ และให้เวนคืนที่ดินให้เจ้าของเดิม พ.ศ. ๒๔๗๕

หลักการ

ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไร้อยู่
ตัวอย่างตำบลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัด
ลำปาง พุทธศักราช ๒๔๗๕ และให้เวนคืนที่ดินที่ใดเวนคืนตาม
พระราชบัญญัติที่ให้ยกเลิกนี้ให้เจ้าของเดิมเพราะที่ไม่ใช่ที่ตั้ง โรงงาน
ทำน้ำตาล ให้แก่เจ้าของเดิม และให้เจ้าของเดิมใช้ราคาที่ดินตามราคา
ที่ไต่ถามประเมินมูลค่าเวนคืน

เหตุผล

๑. ที่ดินที่ใดเวนคืนจากรายการตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหา
ริทรัพย์เพื่อสร้างไร้อยู่ตัวอย่าง ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบล
วังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้น อ้าง
ว่าจะเวนคืนไปเพื่อสร้างไร้อยู่ตัวอย่าง แต่ที่ดินเป็นต้นเดิมมาหลาย
ร้อยปีแล้วไม่เหมาะแก่การปลูกข้าว ทอดองปลูกพืชของขี้ของไม่ขึ้น ต้อง
ไถยื้อที่เอามาจากต่างประเทศ แม้กระนั้นก็ไม่ขึ้น ทางโรงงาน โรงกิน
ทำปุ๋ยบ้าง ขี้ขุยไม่งามตามภาค โรงงานขาดทุนขี้เย็ เลี้ยงทอดกึ่ง ไม่
ปลูกข้าวทอดขงมา ๔ ปีแล้ว

๒. เมื่เวนคืนไปแล้วปลูกข้าวไม่ได้ผลกลับเอาที่ดินเหล่านั้น บาง
ส่วนไปปลูกตลาดสดของผู้อื่นอีกที่พลในโรงงานน้ำคานบ้าง เรือไรชาว

ส่วนข้ออ้างว่าจะสร้างวัดข้าง ปลงไม้จะเลี้ยงครึ่งข้าง บางส่วนก็ให้
ชวานาเช่าทำ แทนที่จะให้เจ้าของเดิมเช่าทำ กลยให้พรรคพวกเช่าทำ
ได้ข้าวส่วนแบ่งจากผู้ทำนา ผู้จัดการโรงงานน้ำตาลกลับตั้งโรงสีข้าว
เอาเป็นส่วนตัว

๓. เมืองลำปางถิ่นเมืองที่ตั้งอยู่ในหุบเขามทรายทำนาเพียงเล็กน้อย
เมื่อเวณคินเอาที่ดินไปเช่นนั้น จึงเป็นการเสียหายแก่ชวานาผู้ยาก
จน และการเวณคินที่กินก็เป็นอย่างที่รู้กันอยู่ทั่วไปว่า มีการขังคักกลายๆ
บังคับให้ลงชื่อว่ายินยอมกรราคาทำ

๔. การเวณคินที่กินตามพระราชบัญญัติเวณคิน อสังหาริมทรัพย์
ดังกล่าวแล้วนั้น เป็นการผิดพระราชบัญญัติเวณคิน อสังหาริมทรัพย์
พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซงเขียนแม่บท เพราะมีโคเวณคินเพื่อสาธารณูปการ
เป็นการเวณคินให้กบขบริษัที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมน้ำตาล ถ้าปล่อยให้เป็น
เช่นนั้น ต่อไปอาจมีกฎหมายเวณคินที่กินเอกชนให้กบขไครกก็ได้ตามใจชอบ
ก็เมื่อเวณคินเอาที่ดินเขามาโดยผิดหลัก เขามาแล้วก็มีได้ทำ
ประโยชน์ สถานักควรเวณคินกลับไปให้เจ้าของเดิมเสีย

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวณคินอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างไร่อ้อยตัวอย่าง ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลฉวางพร้าว
อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๔๘๘ และให้
เวณคินที่ดินให้เจ้าของเดิม พ.ศ. ๒๔๘๑

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไว้ช้อยตัวอย่าง ตามลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๑๘ และสมควรให้เวนคืนที่ดินให้เจ้าของเดิม

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไว้ช้อยตัวอย่าง ตามลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๑๘" และให้เวนคืนที่ดินให้เจ้าของเดิม พ.ศ. ๒๕๑๘

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไว้ช้อยตัวอย่าง ตามลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๑๘

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไว้ช้อยตัวอย่าง ตามลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๑๘ และให้เวนคืนที่ดินให้เจ้าของเดิม พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยมีหลักการและเหตุผลดังนี้ จะเห็นได้ว่าระเบียบข้อบังคับดังกล่าว ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไว้ช้อยตัวอย่าง ตามลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๑๘ และให้เวนคืนที่ดินให้เวนคืนตามพระราช

บัญญัติให้ยกเลิกให้เจ้าของเดิมเพราะที่ไม่ใช่ที่ตั้งโรงงานทำน้ำตาล
ให้กับเจ้าของเดิม และให้เจ้าของเดิมใช้ราคาที่ดินตามราคาที่ได้รับไป
เมื่อถูกเวนคืน โดยมีเหตุผลดังนี้

๑. ที่ดินที่ไ้เวนคืนจากรายการตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหา
กริมทรัพย์เพื่อสร้างไร้อ้อยตัวอย่าง ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบล
วังพร้าว ตำบลเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๔๗๘ นั้น อ้าง
ว่าเวนคืนไปเพื่อสร้างไร้อ้อยตัวอย่าง ที่ดินที่ถูกเวนคืนไปนั้น ๕๘๗
ไร่ และถูกเวนคืน ๓๕๐ ไร่เศษ เวลานี้กำลังจะสร้างโรงงานที่จังหวัด
ลำปาง จึงหาที่ดินแปลงหนึ่งเพื่อสร้างไร้อ้อยตัวอย่าง แต่เนื่องจากที่ดิน
เหล่านั้นเป็นที่นาหลายร้อยแล้ว การปลูกอ้อยตัวอย่างตามวิธีการ
ของโรงงานก็ไม่เกิดผล ทางโรงงานได้พยายามทุ่มเทได้ยืมขอมาจาก
ต่างประเทศจนมีหลายร้อยหมื่น ก็ไม่เกิดผล อ้อยไม่ค่อยขึ้นเลย ถึง
แต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๘ จนถึงปีนี้ แอ่งที่้วย โรงงานสำรวจที่ดินไม่ได้คือ
หรือไม่ได้สำรวจ อีกประการหนึ่งเพราะปรากฏภายหลังว่า เจ้าหน้าที่
ทางเทคนิคของโรงงานนั้นทำการสำรวจที่ดินไม่ได้พอ เพราะปรากฏ
ภายหลังว่าชาวฟิลิปปินเป็นผู้เข้ามาสำรวจที่ดินนั้นได้คายไปแล้ว และที่ดิน
นั้นที่นำมาตั้งอ้อยมาแล้ว ไม่เคยปลูกอ้อยมาเลย ส่วนมากเขาปลูก
ในไร่กระเบื้องว่างสงฆ์แม่มาซงเช่นที่มิดิน ปน ทวาย และคามเชิงใกล้เขา
ซึ่งเป็นดินกำว่วน และรายการจังหวัดลำปางก็ปลูกอ้อยอย่างนั้นมาหลาย
ร้อยปีมาแล้ว จนกระทั่งเจ้าหน้าที่ได้สร้าง โรงงานขึ้น แต่ก็ไม่ได้
ไปสร้างในที่ที่มดอ้อย กลับไปมีก้างซอเอาที่ดินที่โรงงาน และ
ทำการเวนคืนที่ดิน เมื่อมีการเวนคืนที่ดินรายการที่ว้างสงฆ์และเจ้าหน้าที่
ก็ใช้ อาน เจตต่าง ๆ นา ๆ ซ่งข้าพเจ้าเป็นผู้แทนอยู่ในสถานที่นี้

เวลาราษฎรว่าจ้างที่จะขอคืนที่ดินไป เพราะไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลย
 คือได้ทดลองปีแรกไม่ได้ผล ชาวคุณทดแค้นกว่า ในปีที่สองก็ไม่ได้ผล
 เพราะข้อข้อยมาจากต่างประเทศชาวทุนไปสองล้านกว่า ซึ่งก็กินไม่ได้
 เกษตรก็เข็นที่นานราษฎรปลูกอ้อยให้โรงงานได้อย่างเหลือเฟือ แต่
 ราษฎรไม่สามารถจะทำนาได้ ซึ่งมีเนื้อนาคงสามหมื่นไร่กว่า โรง
 งานได้ทำการทดลองปลูกอ้อยตั้งสองปีก็ไม่ได้ผล ทางโรงงานก็จัดการ
 เอาที่นาเหล่านั้นให้ราษฎรเช่ามีพรรคพวกที่ทนก็จัดการให้เช่าเป็นไร่ ๆ ไป
 หรือขายก็ให้เจ้าของเช่าแล้วเก็บค่าเช่า ๕๐% ทางโรงงานได้มี
 งบประมาณที่ขายข้าวเหล่านี้ได้ใหม่ ไม่มีเลย ไม่รู้ว่าข้าวเหล่านี้ไป
 อยู่ที่ไหน พันที่เป็นจำนวนตั้ง ๓ พันกว่าไร่ เนื่องจากปรากฏว่าการ
 ว่ารวยก็ไปตั้งโรงสีกินขนทางฝั่งแม่น้ำวัง เพราะเอาเนื้อที่ ๓ พันกว่า
 ไร่ไป แล้วเลยเกิดวิฤทธิหมิ่นรำคาญตามธรรมเนียม เพราะฉะนั้น
 เมื่อโรงงานไม่สามารถจะทำประโยชน์อะไรให้แก่ที่คนแล้ว ก็ระทวงไว้
 ทำไม จะอ้างว่าคงทดลองปลูกพืชหมุนเวียน แต่ก็ยังไม่ค่อยปลูกพืช
 หมุนเวียนอย่างไรเลยปลูกกันแต่ข้าว และมาเมื่อยกเลิกกันกำมุง ที่
 ปลูกกันกำมุงนั้นก็เนื่องจากเหตุที่ราษฎรที่มาเช่านาทำ ต้องถวาทจะให้
 ค่าเช่าอยู่ในระคัยเคิม แต่ทางโรงงานจะตั้งขึ้นกว่านั้น มีฉะนั้นก็
 จะไม่ให้ที่คืนเช่าทำนา ทนก็มีเสียงตั้ง ๕๐% ว่าราษฎรทำไม่ไหว เมื่อ
 ทำกันไม่ไหวก็บอกว่าจะไม่เอา แต่ถ้าจะขึ้นเอาสูงกว่านั้นก็จะเลิกปลูก ทาง
 โรงงานก็บอกว่าจะเลิกก็ให้เหมือนกัน ดังนั้นจึงได้เอาคืนกำมุงไปปลูก แล้ว
 ต่อมาคายหมัก ก็เลยตั้งให้วางไว้จนถึงเดี๋ยวนั้น ถ้าหากว่าที่คนนั้นไม่
 ได้ทำประโยชน์อะไรเลย การเวนคืนก็ยังไม่มีลูกก็ขี้ความประสงค์ของ
 กฎหมายเวนคืนไป ทั้งนี้พวกเราผู้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนที่นี้ในสภา

ก็ควรจะต้องสนใจความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวของพวกราษฎร เพราะเขาได้โดย
 ว่างรอกันมานานแล้ว ตั้งแต่ครั้งผู้แทนคนเก่าคือคุณสรวอด ก็ได้มีการ
 การว่าจ้างมาขึ้นลำดับนี้ แต่เนื่องด้วยคุณสรวอดอยู่ทางกระทรวงพาณิชย์
 ซึ่งโรงงานขึ้นอยู่ก็ไม่ค่อยได้เอาใจใส่ ข้าพเจ้าก็เอาใจใส่มา ๒ ครั้ง
 ครั้งหนึ่งครั้งหนึ่งผ่านสภาเข้ามา แต่เวลานั้นเสียงซึ่งท่านสมาชิกที่
 หลายน้อมทราบดีว่าเสียงในสภานั้นมีเสียงที่ว่าจะว่าความกัน โดยไม่
 มีเหตุผลถึง ๗๐% เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแพ้แต่ก่อนเสมอเข้ามา คือ
 รัฐมนตรีทั้งอินทรีได้พุกกัยข้าพเจ้าว่า ไม่มีอะไรหรอก ในทางพรรค
 สหชีพักรัฐธรรมนุญก็มีเพียงแต่ผลกันอยู่ในสภาอยู่แล้วกัน ทางรัฐบาล
 ไม่ได้คิดอะไร พอมาถึงสภาสมาชิกเอาใจคิดนี้ก็ด้วยเลยมีลงคะแนน
 ข้าพเจ้าก็แพ้ไป ค่อนข้างมีราษฎรร้องขอพระราชาธิบดีขึ้นเงินเดือน
 ไปอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงขอร้องต่อท่านสมาชิกและรัฐมนตรีทั้งหลาย
 ว่า เรืองนภาโรงงานไม่ใคร่มีประโยชน์อะไรแล้ว ก็ไม่ควรที่จะให้ขึ้น
 ที่กันว่างเปล่าไป ควรจะเอามาทำไร่นา ถ้าหากว่าทำมาได้แล้ว
 เพราะในจังหวัดลำปางก็มีที่นาอยู่เพียงแต่คนเดียวซึ่งคิดกัน นอกจากนั้นก็
 ไม่มีอีกเลย ที่ทำนาทางบริเวณแม่น้ำวังก็มีที่นาค่อนข้างน้อยเท่านั้น เพราะ
 ฉะนั้นถ้าหากว่าได้ไถนาคันที่กินเหล่านี้ไป และให้ราษฎรได้เอาไปทำนา
 แล้ว จะเป็นกว่าช่วยราษฎรผู้ยากจนผู้เป็นเจ้าของนาคนละเล็กน้อย
 จะได้ปลูกข้าวไว้กินบ้าง เพราะเหตุว่าเขาต้องสั่งจากจังหวัดเชียงใหม่
 ถ้าพูนเป็นจำนวนปีละ ๕ พันกว่ากระสอบเสมอ ถ้าหากว่าไถนาคันที่นา
 ไปไถได้แล้ว ก็จะเป็นผลบุญกุศลอย่างยิ่ง

อีกประการหนึ่ง การเวนคืนที่ดินตามพระราชบัญญัติเวนคืนที่ดิน

พุทธศักราช ๒๕๓๗ เป็นกฎหมายที่เซ ไม่น่าแล้ว แม้ของว่าง
 พระราชบัญญัติเวนคืนที่ดินส่วนนี้เขียนกฎหมายเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๗ นั้นก็
 เขียนไว้ว่า การเวนคืนที่ดิน ต้องเวนคืนเพื่อสาธารณูปการและวงเงิน
 ให้รัฐบาล แต่ว่ารัฐบาลในเวลานั้นไม่ได้เวนคืนให้รัฐบาล เวนคืน
 ให้บริษัทส่งเสริม คัดขาย ๆ ก็ว่ารัฐบาลพอใจใครก็เวนคืนให้รัฐบาล
 นั้นเพื่อจะเอามาทำไร่ห้อย แต่มีผลทำแล้วถึงเงินกลับพลิกให้บริษัทส่งเสริม
 เสีย นั่นเขาเข้าขอใช้ที่ดิน และวงเงินให้กับเจ้าตรงเดิม แต่อาจ
 รมีสมาชิกบางคนเข้าใจว่าที่ดิน นั้น อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ตั้ง โรงงานขึ้น
 มีคือขื่อดอนหรือ ความจริงไม่ใช่เช่นเช่นนั้น แม้ข้าพเจ้าจะได้ได้
 ในหลักการว่าเป็นที่ที่ตั้ง โรงงานแต่ความจริงไม่ใช่ เพราะโรงงานนั้นตั้ง
 มาเมื่อ ๗๗ ได้ใช้ยาที่ตั้งตกกับแม่น้ำเป็นที่ซึ่งเข็นว่าไม่ได้เกี่ยวกับที่นา
 สักนิดเดียว เพราะฉะนั้นที่ถนนจึงไม่ได้เกี่ยวข้อง บัญหาที่ว่าเคหะ
 สถานของพลเรือนของประชาชนที่ระมออยู่ที่ในดินนั้นหรือไม่มี ที่ดินนั้นเมื่อ
 ๒๖ ปีหลังสงครามแล้วได้มีผู้จัดการบริษัท มีผู้จัดการบริษัท โรงน้ำกล
 รวมหุ้นรวมกันขโมยไม่ สักเป็น การใหญ่ของไว้ใน โรงงานแล้วมา ปลุก
 สว่างตลาดให้คนเข้าจนเด็กวิ่งชนภายหลัง เพราะฉะนั้นก็เต็มไปด้วย ...

ประธานสภาผู้แทน : โยครระวังด้วยคำห้อย ถ้าเข็นบุคคล
 ภายนอกแล้วไม่ควรออกชื่อ

นายบุญเพ่ง ทองสวัสดิ์ (ลีปาง) : ที่ดินนั้นปรากฏว่าในที่ดิน
 ๒๐ กว่าไร่จะเห็นว่าเวนคืน ที่ดิน ของ ราษฎรไป แล้วอีก ลึกเข้าไปให้คนอื่น
 พวกหนึ่งไปหากิน ในที่นั้นเป็นการขายหรือไม่ นี้ประการหนึ่ง
 อีกประการหนึ่งขอให้คิดว่าที่ถนนที่เวนคืนนี้เป็นของชาวนาที่มัก
 ละเล็กระน้อย ท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลายอย่าประมาทว่าในภาค

พายุพ่นน้ำไม่มีใครทโยนเจ้าตลงนางพินไปเหมือนภาคกลาง จะมีอย่าง
มากกว่า ๒๐ ไร่เท่านั้น ที่ดินในภาคพายัพนั้นเจ้าของนามักกินเป็นส่วนน้อย
เพราะฉะนั้นจำนวน ๕๕๗ ไร่ที่เวรคนมาแล้วจนกินก็ยังไม่ถึงครึ่งหัว
เพราะไม่มีที่จะอยู่ เพราะเวรคนมาแล้วบางคนก็ไปซื้อเกวียนมาขายข้าง
อยู่ตามสถานีรถไฟนั่นเอง เมื่อค่าครองชีพราคาสูงขึ้น บุคคลเหล่านี้
ก็ยังไม่ได้รับความลำบากเพราะค่าจะพิจารณาแล้ว

- ๑. การเวรคนนั้นตั้งมีใช้ถูกต้องตามกฎหมาย
- ๒. การเวรคนนั้นมิได้ขี้อริ โยชนอะไรเลย
- ๓. แทนที่จะทำประโยชน์ กลับมิได้ประโยชน์อะไรเลย แทน

ที่จะเป็นประโยชน์แก่รัฐบาล กลับเห็นประโยชน์แก่เอกชน
เมื่อเวลาผ่านไปสถานที่ราชการขาดความทะกซัสของราษฎร
เมื่อมีการตั้งกรมเกิดขึ้นแก่ ราษฎรเช่น ข้าราชการ ข้าราชการ
นั้นว่าขอให้เวรคนกันนั้นให้แก่เจ้าของเดิมเสีย ส่วนเรื่องใดที่จะเป็นการ
กระทบกระเทือนต่อกันแล้วข้าพเจ้าจะจัดการให้เป็นระเบียบเรียบร้อยกัน ข้าพเจ้า
ขอความเห็นใจจากสถานด้วย

๑๑.๕๐ ๓.

นายเนิน เกษสว่างรุ่ง (กระบี่) : ตามที่เจ้าของวังพระราช
บัญญัติพิภพ แล้วนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้สืบของวังพระราชบัญญัติ
พยายามบังคับคดีเพื่อระงับทุกขวิบัติของราษฎรมาด้วยความเห็นใจ
หลายรัฐบาลแล้วไม่สำเร็จ เพราะฉะนั้นจึงได้ดำเนินการในรัฐบาลชุด
ถ้าผู้คงเหตุผลตามที่ท่านสมาชิกได้เสนอและได้พิศุภมาแล้วนั้น ข้าพเจ้า
เป็นผู้แทนราษฎรคนหนึ่งรู้สึกเห็นใจอยากให้ราษฎรได้มีความสุข อยาก
จะไม่ให้เสียไปในทางที่ไม่เหมาะสม แต่ข้าพเจ้าสงสัยว่าในขณะที่ท่าน

พันเอก หม่อมสนธิทวงศ์เสนา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ

อุตสาหกรรม : ก่อนอื่นกระผมขอขอบคุณท่านสมาชิกผู้^๕มีเกียรติซึ่งได้แสดงถึงความร่วมมือใน^๕กันที่จะให้^๕ส่วน^๕โค^๕เส^๕ย^๕ของ^๕ประชา^๕ชน^๕ร่วม^๕มือ^๕กับ^๕รัฐ^๕บาล^๕ใน^๕การ^๕นี้^๕ ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕ช^๕ะ^๕ท^๕รา^๕ย^๕เร^๕ียน^๕ค^๕่อ^๕ที่^๕ประ^๕ช^๕ุ^๕ม^๕นี้^๕ว่า^๕ ใน^๕ห^๕ล^๕ก^๕การ^๕ซึ่ง^๕ท่านสมาชิกผู้^๕มีเกียรติได้เสนอมานั้น เป็นข้อที่น่า^๕ค^๕อ^๕ว^๕ร^๕ว^๕ง^๕ด^๕ัง^๕ข้อ^๕ที่^๕จ^๕ริง^๕การ^๕ส^๕ย^๕ส^๕ว^๕น^๕ช^๕ด^๕ที่^๕จ^๕ริง^๕นี้^๕น^๕่า^๕จะ^๕ได้^๕พ^๕ิ^๕จ^๕าร^๕ว^๕า^๕ด^๕ัง^๕น^๕โย^๕ก^๕า^๕ย^๕ของ^๕รัฐ^๕บาล^๕ร^๕่วม^๕ไป^๕ด้วย^๕ ใน^๕ค^๕ัน^๕ด^๕ัง^๕ถ้า^๕หา^๕ก^๕ว^๕่า^๕ระ^๕พ^๕ิ^๕ร^๕ณ^๕า^๕ใน^๕ห^๕ล^๕ก^๕การ^๕แล้ว^๕ ใน^๕ที่^๕น^๕ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕ช^๕ะ^๕ท^๕รา^๕ย^๕จะ^๕อ^๕ำ^๕น^๕ห^๕ล^๕ก^๕การ^๕มี^๕ว^๕่า^๕ ให้^๕ย^๕ก^๕เล^๕ก^๕พิ^๕ร^๕า^๕ช^๕ษ^๕ฎ^๕ย^๕ค^๕ิ^๕ร^๕ว^๕น^๕ค^๕ัน^๕อ^๕ส^๕ง^๕ห^๕ริ^๕ม^๕ท^๕ร^๕พ^๕ย^๕เพ^๕ื่อ^๕สร^๕้าง^๕ไว้^๕อ^๕ั^๕ย^๕ค^๕ั^๕ย^๕ย^๕่ง^๕ ค^๕ำ^๕ย^๕ส^๕เก^๕าะ^๕ค^๕า^๕ ค^๕ำ^๕ย^๕ล^๕ค^๕ำ^๕า^๕ ค^๕ำ^๕ย^๕ล^๕ว^๕ง^๕พ^๕ร^๕ำ^๕ว^๕ อ^๕ำ^๕เ^๕ก^๕เ^๕าะ^๕ค^๕า^๕ จ^๕ิง^๕ท^๕ว^๕ค^๕ล^๕ำ^๕ย^๕ง^๕ พ^๕ท^๕ศ^๕ก^๕ิ^๕ร^๕า^๕ช^๕ ๒๔๗๙ และให้^๕เว^๕น^๕ค^๕ัน^๕ท^๕ก^๕ัน^๕เว^๕น^๕ค^๕ัน^๕ตาม^๕พระ^๕ราช^๕ษ^๕ฎ^๕ย^๕ค^๕ิ^๕ อ^๕ัน^๕น^๕ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕ช^๕ะ^๕ท^๕รา^๕ย^๕เข้า^๕ใจ^๕ว^๕่า^๕ค^๕ง^๕ระ^๕ห^๕มา^๕ย^๕ค^๕ว^๕ม^๕ว^๕่า^๕ค^๕ัน^๕ให้^๕ร^๕า^๕ช^๕ฎ^๕ย^๕ การ^๕เว^๕น^๕ค^๕ัน^๕น^๕ี้^๕ห^๕มา^๕ย^๕ค^๕ว^๕ม^๕ว^๕่า^๕ เพราะ^๕บ^๕ร^๕ค^๕า^๕ที่^๕ค^๕ัน^๕ต่าง^๕ๆ^๕น^๕ี้^๕เส^๕ม^๕ัน^๕น^๕ี้^๕ว^๕่า^๕เป็น^๕ข^๕ง^๕รัฐ^๕บาล^๕อยู่^๕แล้ว^๕ ที่^๕ว^๕่า^๕ผู้^๕ห^๕ิง^๕ผู้^๕ใ^๕จะ^๕ค^๕ำ^๕เป็น^๕การ^๕เพ^๕าะ^๕ปล^๕ก^๕หรือ^๕ใ^๕ค^๕ๆ^๕ก็^๕ค^๕ว^๕ม^๕ ก็^๕ร^๕ับ^๕ไป^๕จ^๕ากร^๕ัฐ^๕บาล^๕ เพราะ^๕ฉ^๕ระ^๕น^๕ที่^๕ว^๕น^๕ค^๕ัน^๕ห^๕มา^๕ย^๕ค^๕ว^๕ม^๕ว^๕่า^๕ค^๕ัน^๕ให้^๕น^๕เก^๕ว^๕า^๕ร^๕า^๕ช^๕ฎ^๕ย^๕ค^๕ำ^๕เป็น^๕การ^๕ค^๕ั^๕ไป^๕ เพราะ^๕ฉ^๕ระ^๕น^๕ใน^๕การ^๕ท^๕ระ^๕พ^๕ิ^๕จ^๕าร^๕—ณ^๕าน^๕นี้^๕ ค^๕็^๕ห^๕ล^๕ก^๕การ^๕ที่^๕ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕ช^๕ะ^๕ท^๕รา^๕ย^๕แ^๕แล้ว^๕ว^๕่า^๕ ค^๕ว^๕จะ^๕ได้^๕ร^๕ับ^๕ค^๕ว^๕ม^๕พ^๕ิ^๕จ^๕าร^๕ว^๕า^๕ค^๕ล^๕อ^๕ท^๕ไม่^๕ด^๕ัง^๕ข้อ^๕ที่^๕จ^๕ริง^๕ให้^๕ด^๕ลง^๕เท^๕ การ^๕ท^๕ระ^๕พ^๕ิ^๕จ^๕าร^๕ว^๕า^๕ข้อ^๕ที่^๕จ^๕ริง^๕น^๕ก^๕ค^๕็^๕อ^๕ง^๕พ^๕ิ^๕จ^๕าร^๕ว^๕า^๕ค^๕ล^๕อ^๕ก็^๕ป^๕่ง^๕เท^๕ค^๕น^๕ด^๕ซึ่ง^๕ส^๕มา^๕ช^๕ก^๕ผู้^๕มี^๕เก^๕ีย^๕ร^๕ค^๕ิ^๕ได้^๕อ^๕ภ^๕ิ^๕ร^๕า^๕ย^๕เม^๕อ^๕ก^๕ัน^๕ น^๕ำ^๕เ^๕า^๕ข้อ^๕ป^๕ฏิ^๕ย^๕ค^๕ิ^๕ด^๕ัง^๕ค^๕ำ^๕ร^๕ง^๕ พ.ศ. ๒๔๗๙ ว่า^๕เส^๕อ^๕ม^๕ไ^๕ท^๕ร^๕ม^๕ย^๕่าง^๕ไร^๕ เ^๕ี้ย^๕ย^๕ระ^๕—โย^๕ช^๕น^๕ค^๕ย^๕่าง^๕ไร^๕ ไม่^๕ค^๕ว^๕จะ^๕ย^๕่าง^๕ไร^๕ มา^๕ให้^๕ ค^๕ล^๕ำ^๕ย^๕ๆ^๕ก็^๕ท^๕ว^๕่า^๕จะ^๕ค^๕ำ^๕ห^๕น^๕รัฐ^๕บาล^๕น^๕ค^๕ล^๕ำ^๕ย^๕ๆ^๕ว^๕่า^๕รัฐ^๕บาล^๕น^๕ำ^๕เป็น^๕การ^๕มา^๕แล้ว^๕ตั้ง^๕แต่^๕ พ.ศ. ๒๔๗๙ ใน^๕ข^๕อน^๕รัฐ^๕บาล^๕น^๕ก^๕เ^๕ี้ย^๕จะ^๕ร^๕่วม^๕ม^๕เป^๕็^๕ฎ^๕ย^๕ค^๕ิ^๕การ^๕และ^๕พ^๕ิ^๕จ^๕าร^๕ว^๕่า^๕ใน^๕การ^๕ท^๕ระ^๕ย^๕ำ^๕ร^๕ง^๕ค^๕ล^๕า^๕ท^๕การ^๕ม^๕ใน^๕ค^๕ำ^๕น^๕ำ^๕ค^๕าล^๕น^๕ให้^๕เร^๕ือ^๕ร^๕ว^๕ง^๕เ^๕็^๕ด^๕อ^๕ไป^๕ ก็^๕ได้^๕มี^๕การ^๕พ^๕ิ^๕จ^๕าร^๕ว^๕่า^๕ใน

ทางลำปางซึ่งรัฐบาลก่อนไปดำเนินการมาแล้วนั้น สัมควร รัชนีพิจารณา และโค่ส่วนให้เขียนที่ตกลงแล้วว่า พันคนเหล่านี้จะเขียนพันคนต่อสัมควรจะปลดข้อข้อไปหรือไม่ และปรากฏในเร็ววันนั้นมีผู้ใดไปตรวจที่พันคนเหล่านี้แล้วอีกแล้ว ก็ปรากฏว่าถ้าหากว่ารัฐบาลจะไต่อย่างทททอย่างนั้นต่อไปแล้ว ก็อาจจะเกิดพิษผล และทางราษฎรก็จะได้มีส่วนได้มากกว่าแต่เดิม ถ้ายิ่งหากว่าพระยาภิรมย์ภักดีเวลานั้นไปเสีย รัฐบาลนั้นก็จะต้องทำหนังสือรัฐบาลใหม่ออกครั้งหนึ่งว่า ถ้ารัฐบาลได้พิจารณาเห็นแล้วว่าเขียนประโยชน์ เหตุไคร้รัฐบาลนั้นจึงยอมให้จ่ายพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวลานั้นและคืนที่ให้แก่ราษฎรเสีย ถ้าหากว่าปรากฏภายหลังว่าพันคนเหล่านั้นอาจารังไม่ตกลงกันแล้ว อาจไม่ไปประโยชน์เสียไป รัฐบาลนั้นอาจจะขอให้รัฐบาลออกพระราชบัญญัติเวลานั้นคืนอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นการไม่ยุติธรรม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าหวังว่าใคร่ทรงอันสุขุมคัมภีร์ภาพของท่านสมาชิกในพระราชบัญญัตินี้ว่า หากออกไปแล้วจะเกิดผลแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือไม่ ก็ต้องฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายผู้แทนเอง และราษฎรด้วย ถ้าหากว่าท่านได้พิจารณาโดยสุขุมคัมภีร์ภาพแล้ว ว่าพระราชบัญญัตินั้นออกไปแล้วจะบังเกิดผลในอนาคต รัฐบาลนั้นก็ขอมจะรับพิจารณาไปครั้งหนึ่งในข้อเท็จจริงต่างๆ ให้ ส่วนในข้อเท็จจริงซึ่งแน่นอนซึ่งจะระบอบกันนโยบายของรัฐบาลด้วย แต่คำถามเหตุผลของท่านที่ว่า เช่นข้อๆ จะกล่าวรวมว่าท่านมองว่าพระราชบัญญัตินี้ได้เวลานั้นให้แก่ประโยชน์ไป ถึงขนาดเคลื่อนอยู่เหมือนกัน ทั้งจึงพระราชบัญญัตินี้ได้เวลานั้นให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณาในสมัยนั้น ทว่าใช้ประโยชน์โดยวิธีที่หนึ่งไม่ หากได้เวลานั้นให้แก่กระทรวงใดแล้ว ก็อาจเวลานั้นให้รัฐบาลนั้นเอง ซึ่งความนั้นนั้นก็คล้ายเคลื่อน นอกจากนั้นท่านอาจพิจารณารายละเอียดเช่นข้อๆ นี้

แล้วปรากฏว่าศาลตัดสินความจริงอยู่หลายข้อ ซึ่งท่านเองก็ทราบว่า
ท่านจะ "ตัวจริงหรือสติปัญญา" ได้จริงพิจารณาแล้ว ท่านก็จะเห็นปรากฏ
แก่ท่านเองว่า ในข้อความที่ท่าน "กว้างมา" โดยเหตุผลนั้นศาลตัดสินอยู่

สิ่ง ในสมัยก่อนท่านก็เคยเป็นผู้แทนอยู่ ท่านควรจะใคร่ครวญ
สมัยนั้นและพักทิวรัฐบาลในสมัยนั้นก่อน แล้วมาคิดท่านก็ทราบคืออยู่ว่า
ผู้แทนลำปางซึ่งเป็นผู้แทนที่เห็นข้อเท็จจริงมาดั่ง "ผู้" ซึ่งถ้าหากว่า
จะร่วมมือจริงๆ แล้ว คงจะใส่ส่วนในข้อเท็จจริงให้เป็นที่ประจักษ์ให้
ข้าพเจ้า ว่ารอบบริกรรมความว่า หากท่านมีความประสงค์ที่จะให้ราษฎรมี
ส่วนได้เพิ่มขึ้นและหวังประโยชน์ในอนาคตแก่ประเทศชาติแล้ว ก็ขอให้
ท่าน "ได้" พระราชบัญญัติกันไป เพื่อพิจารณาให้เป็นที่ต้องแต่สมัยข้อ
เท็จจริงที่มีอยู่ ถ้าหากว่าท่านระยั้งใจ รัฐบาลจะร่วมมือกับท่านเพื่อ
รับพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณาต่อไป

๑๒.๐๐ น.

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้าได้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วย ที่ท่านรัฐมนตรีว่า สุขุมศมภ์ว่าภาพ ลงศัประ-
กอบนคัไหน โสวัจจะหิว โลกขัปะ เห็นว่ายังมีความเห็นสนับสนุนท่านผู้
ที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามา ในที่ประชุม ที่ท่านผู้เสนอร่างพระราช
บัญญัตินี้เข้ามาต่อสภาคนมีเกียรติ ความจริงมิใช่เห็นการกล่าวหา
รัฐบาลแต่ประการใด เป็นการเล่าพฤติกรรมอย่างประการที่ไม่สมควรที่
จะเกิดขึ้นในเวลาที่แล้วมา เพื่อให้สถานคลังจรรยาบาลน ได้เห็นใจ
ราษฎรผู้แทนเจ้าของที่ในจังหวัดลำปาง ราษฎรถูกเวนคืนไป ได้รับความ
ลำบาก ไม่มีที่ทำมาหากิน นี่เป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งเข้าใจและฟังความ
เข้าใจว่าไม่ใช่กล่าวหาให้รัฐบาลทำผิดก็มิมีข้อด้วยประการทั้งปวง

ในฐานะที่ข้าพเจ้ามีความเห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติ ฐานะรัง
 รัฐมนตรีที่ไปรกรุดจนแก่ผู้ตั้งรัฐมนตรี ยากแก่ไป ข้าพเจ้านั้น ท่าน
 รัฐมนตรีวิบูลสาทรกรมโยธาธิการว่า รัฐมนตรีผู้ส่งคนไปสำรวจที่ดินราย
 เมษะเร็ว ๆ นี้ เมษะสำรวจแล้วก็มีควมผิดปกติจะทำการแก้ไขเพื่อให้เป็น
 ประโยชน์ ในขณะข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ที่มีแต่ความดีคือ ถ้าหากท่าน
 ข้าราชการเป็นประโยชน์แก่ชาติ แต่เห็นประโยชน์แก่ราษฎรนั้นเอง ที่คน
 นั้นจะต้องเป็นของรัฐบาลนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยในหลักการเป็นอย่างยิ่ง
 เพราะเหตุว่า รัฐบาลที่คงมีนั้น ก็ได้ออกให้เกิดประโยชน์แก่
 ราษฎรเป็นอันมาก โดยที่ราษฎรนั้นเป็นคนเอง และปลุกอภัย
 ขยายให้โรงงาน ถ้าหากว่ารัฐบาลจะบำรุงที่ดินให้เกิดประโยชน์ปลุกอภัย
 และอื่น ๆ ไปให้ รัฐบาลก็น่าจะทำไปเช่นเดียวกับในที่อื่น ๆ ทำชลประทาน
 และอื่น ๆ ให้ราษฎรมีที่ของเขาเอง และปลุกอภัยขยายให้ โรงงาน นั้นจะ
 ได้ประโยชน์กว่า ไม่ใช่ทำให้ที่เงินของรัฐบาลเอง แล้วไม่ยอมให้ใคร
 เขาถือกรรมสิทธิ์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าถ้ารัฐมนตรีว่าการร่างพระราช
 ขบัญญัตินี้ไปแล้ว ประโยชน์จะเกิดขึ้นแก่ราษฎรนั้น ก็น่าจะเกิดขึ้นได้มาก
 กว่า เมื่อรัฐบาลต้องถาวรจะบำรุงไปได้อย่างไร ที่เงินของราษฎรก็บำรุงให้
 ราชการจะชุกชุมของชลประทานแก่นำราษฎรได้เต็มที ข้าพเจ้ามั่นใจว่า
 ราษฎรคงไม่ขัดข้อง เพราะประโยชน์แก่เขาเอง ถ้าหากว่าบำรุงไปใน
 ขณะที่ยังเงินของหลวงอยู่ ผลประโยชน์จะเกิดขึ้นแก่ราษฎรก็อย่างไร
 ข้าพเจ้ายังมีเรื่องไม่เห็น เพราะประโยชน์จะเกิดแก่คือเจ้าของที่ เจ้าของที่
 ถ้ารัฐบาล ส่วนราษฎรนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะเกิดประโยชน์อย่างไรก็ได้
 และการเอาไปทำไร้อภัยด้วยอย่าง ชะงัดจึงถึงที่สุดจนอยู่แล้วว่า ถ้าปลุก
 อภัยมันไม่งอกก็ปรากฏอยู่แล้ว และที่ดินที่รกร้างว่างอยู่เป็นอันมาก ทั้ง

เจ้าของว่างให้เวียนให้ที่ประชุมคนทราบดีแล้ว เพราะฉะนั้น ถ้าเวียนคน
กลบๆไปให้เจ้าของเขาเสียเมื่อไร เขาจะได้ไปทำประโยชน์เป็นของตนเอง
แล้วรัฐบาลจะช่วยข้างเขาอย่างไรก็ยอมทำได้ และยิ่งจะเป็นพระคุณ
ข้าพเจ้าไม่เห็นจะขัดข้องตรงไหน

ข้อ ๒ ที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวว่าผู้เป็นเจ้าของคงเข้าใจผิดว่าเวรคืน
ให้แก่บริษัท ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านรัฐมนตรีพูดคงก็ข้อเท็จจริง แต่
ที่ขอเท็จจริงปรากฏซึ่งไม่มีใครเถียงได้ว่า รัฐบาลผู้รับที่ดินของ
ไปนั้นไม่เคยทำประโยชน์อะไรในที่ดินเลย เวรคืนไปเสีย ๆ เวรคืนไป
แล้วปล่อยให้ที่ดินรกร้างว่างเปล่ามา ๑๐ ปีเขายืน ผู้ที่ทำประโยชน์
เล็กน้อยปลูกตลาดบ้างอะไรบ้างก็ผิดวัตถุประสงค์ของการ เวรคืน คือไปทำ
ตลาด ไม่ใช่ปลูกถั่วถั่วอย่าง และเป็นเหตุชนไม่ใช่รัฐบาลไปทำ
คือคนในโรงงานบ้างอะไรบ้าง และในคอบทกฎหมายซึ่งข้าพเจ้าว่า
เขาเขียนก็บอกกว่า รัฐบาลจะต้องทำประโยชน์ในที่ดินนั้นภายในเวลา ๕ ปี
นี่ยังแต่เวรคืนไป ไม่อย่างนั้นเจ้าของเขาก็มีสิทธิ์จะร้องขอเอาคืนไปได้
ก็ปรากฏว่าตามที่ดินรายนี้มีรัฐบาลคือกระทรวงเกษตรกรรมไม่
เคยทำประโยชน์อะไรเลย ท่านรัฐมนตรีก็รับว่ากระทรวงเกษตรกรรม
นี้ไม่ใช่กระทรวงในที่ดินเลย และโรงงานเป็นองค์การต่างหากจากกระทรวง
เกษตรกรรม และคนของโรงงานนำศาลซึ่งตั้งบริษัทขึ้นชื่อว่าบริษัทหมู่
บ้างอะไรบ้างเขาไปใช้ที่ดินเหล่านั้นให้ประโยชน์ ไม่ใช่เป็นเรื่อง
รัฐบาลจะทำประโยชน์ เมื่อเช่นนั้นข้าพเจ้าอยากจะได้ข้อร้อง รัฐบาล
ตลอดจนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ไปรบกวนเห็นอกเห็นใจ ราษฎรผู้เป็น
เจ้าของที่ดินเขาย่อยหย่อนออกไป เวลาถามว่าหากไม่เหมือนกันแต่

ก่อน ชาวเวียตนามหนึ่งไม่ใช้สีฟ้าทำสียหมึ้นก่อนนี้ เวียนหนึ่งก็
 สัฬารอให้เขาใช้ทำมาหากินกันในเวลาที่ชาวฝรั่งอย่างนี้ ประโยชน์นี้
 จะได้มากกว่าการเก็บเอาไว้หรือเก็บกันด้วยหลักการควยทางแง่กฎหมาย
 เล็กน้อย ข้าพเจ้าอยากจะได้ ก็คิดง่ประโยชน์ของราษฎรซึ่งแก่พอจะได้
 ประโยชน์เร็ววันก็ดีกว่า และราษฎรไม่ไช่ชอบมีเงินจำนวนมาก ที่กิน
 เหล่านี้ก็ไม่ไช่ชอบทรออยู่ซึ่งแต่ก่อนเขาพาเขาเห็นเห็นที่นาทั้งนี้ ครั้นแต่
 เหววคืนแล้วกลายเป็นทรอที่พึ่งไม่ได้ก็เกิดประโยชน์อะไรเลย ด้วยเหตุนี้
 ข้าพเจ้าจึงขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติดังนี้

นายพัน สพรตเสาร รัฐมนตรี : เพื่ เอศก็ในเวลาให้สนับข้าพเจ้า
 ใครจะเขียนกับท่านผู้เสนอว่าทางคณะรัฐยาลักพร้อมที่จะร่วม มีข้อโดย
 อยากรจะขอรับไปพิจารณา เพราะฉะนั้นก็อยากจะได้กับท่านผู้เสนอว่า
 ท่านจะยอมหรือไม่ เพราะเหตุว่ากฎหมายที่ท่านเสนอเข้ามาทางคณะ
 รัฐมนตรีก็ได้ประชุมกันแล้ว ไม่มีแผนที่แผนที่ไม่มีรู้ว่าที่เห็นข้อที่ไหน
 เพราะฉะนั้นยื่นเรื่องลำบาก ท่านเสนอกะทันหัน คณะรัฐมนตรีได้
 รับร่างเมื่อวานเราก็ได้พูดกันถึงสาระประโยชน์ และหลักการของท่าน
 นั้นอยากจะได้พิจารณาเหมือนกัน แต่การที่จะให้วิธีหลักการเขาไปที่
 ที่ไหนโค่นรัฐยาลักซึ่ง มีพร้อม เพราะท่านก็ยังไม่ทราบกันแล้วว่าการที่
 รัฐยาลักจะทำอะไรไปยังมีหลักการให้แน่นอนว่าเววคืนแค่เห็น แผนที่
 แก่โต ครองไหน เคยมีประโยชน์อย่างหรือไม่มีประโยชน์ ควรจะกิน
 ให้แก่ราษฎรอย่างไรในทางรัฐยาลักพร้อมที่จะไปพิจารณาให้ เพราะ
 ฉะนั้นจึงขอดถามท่านว่าเพื่อให้เห็น ๆ ลงท่านจะยอมไหม

นายบุญแห่ง ทองสวัสดิ์ (ถ้าป่าง) : ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าจะ
 รัฐยาลักรับไปพิจารณาอย่างไร เพียงแต่รัฐมนตรีว่าเมื่อก่อนว่าแผนที่

แผนทางไม่มี ข้าพเจ้าก็สงสัย แผนที่มีไว้เรียบร้อยแล้วคงแต่เว้นคนชั้น
 เก่า พระราชบัญญัติเว้นคนชั้นเก่า ๒๔๗๙ มีแผนที่ไว้ เรียบร้อยแล้ว
 และประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเรื่องราวมิต้องแต่รัฐมนตรีพูดของอินทร์ ๆ
 ทำไว้เรียบร้อยเรียบร้อยทุกอย่าง ซ้ำที่แท้จริงในการสละส่วนอะไรคืออะไร
 มีหมกใช้เวลาชั่วโมงเคี้ยวการประชุมสภากรูเรื่อง ความจริงเป็นอย่างนี้
 ไม่ใช่เรื่องใหม่รัฐบาลก็ไม่นำจะซัดซังอะไร เหตุระทอยกระเทือนอะไรก็
 ไม่มี ก่อนมาประชุมท่านรัฐมนตรีพูดคนเคี้ยวซึ่งรัฐมนตรีพูดก่อน
 ทำไว้เรียบร้อยแล้ว แผนกแผนทางมีไว้ซัดกันก็เคยว่าใครเป็นเจ้าของ
 ที่กันอะไรซัดกันอยู่แล้ว มีปัญหาที่เคี้ยวคือปัญหาที่ข้าพเจ้าขอรับว่า
 ระเห็นอกเห็นใจใหม่ เพราะที่ดำเนินการมาแล้วผิดไม่ใช่ถูกต้อง ถ้าหาก
 ว่าจะเอาอย่างรัฐมนตรีพูดสภากรรมว่าแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะเสียหาย
 เป็นอย่างมากทีเดียว เพราะเหตุว่าที่ระข้างที่นาเหล่านั้นจะต้องส่งขี้อยู่มา
 จากต่างประเทศกลั่นกล โดยซุกหมกแค้นไม่รู้ เพราะครั้งหนึ่งได้
 ปริมาณแล้วใช้ ๖ แสนบาท อีกครั้งหนึ่งใช้ ๒ ล้านบาท ก็ไม่เกิดผล
 แล้วจะใช้ที่กลั่นจึงจะเกิดผล ในที่จังหวัดลำปางที่ทำไร่ชื้อยอน ไม่ใช่ที่นา
 เวลานั้นอยู่ ๕ หมื่นไร่ที่โรงงานน้ำตาลห้วยไต่ ซึ่งปลูกเพราะ ๒ หมื่นไร่
 และราษฎรจะปลูกได้มากกว่านั้น แต่เพราะไม่มีที่ดินไม่มีน้ำ สองข้าง
 แม่น้ำจึงกล้าได้เพราะที่คั้นเวลานั้นทำนาไม่ได้ ที่ ชื้อยอนแต่จะเอาที่มา
 ย่างทำไม่ตอนแรกนั้น ย่างนั้นจึงจะขายประสงฆ์ว่า จะเอาพื้นที่ ที. เจ.
 โอ. เจ. ข้าไว้ แฉ่งแฉวงอีกไม่มีจะเอามาปลูก ซึ่งที่กันข้างนั้นเอา
 มาจากฟิลิปปินส์ซึ่งเป็นเกาะ ทางฝั่งไทยเช่นเขาจะเอามาปลูกก็ไม่ได้ผล
 สู้้อยู่ที่ราษฎรปลูกขี้ไม่ได้ ราษฎรปลูกก็ว่ามาจากต่างประเทศ เพราะ
 ไม้ต้องทกลองปลูกแล้วความหวานมี ๗๕ เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป แต่ข้าพเจ้า

คือว่ารัฐบาลไปเชื่อว่าความหวานค่ากว่า ๑๐ เปอร์เซ็นต์ไม่จริง
 วจความหวานของชอปปนเมืองที่รายภูรปลูก ๗๕ เปอร์เซ็นต์ที่
 ขอน ๆ ครอบขึ้นเค็มทำไม่ได้ ผู้ชำนาญการไปชนใน
 ทำได้ เนื้อที่ ๓ พันกว่าไร่เสียปลานยาท น้ำตาลในโรงงานอุตสาหกรรม
 ไม่มีที่เก็บขายเมื่อออกกลานก็ ไลา อยู่คล้ายเท่าไรจนมาไม่ได้
 น้ำตาลขายไม่ออกจะเอาที่กินนไปยารุง ๓ พันกว่าไร่ในซึ่งผล
 ข้าพเจ้าขอจึงขอว่า เมื่อสอชอชอเท็จจริงมีอยู่จริงแล้ว ข้าพ
 ทั่วที่จะขอไปสอชอชอ ข้าพเจ้านั่งมีเสียแล้วการสอชอชอ
 เกิดผล ขอให้พิจารณาว่าจะเอาอย่างไรกัน ถึงแม้ว่าร่างของข้า
 ตกไป ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจอย่างไร อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าขอ
 ข้าพเจ้าไม่ถอน คงที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมได้
 แก่ข้าพเจ้า

๑๒.๑๕ ๓.

จอมพล แปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ตามที่
 สมาชิกเสนอกฎหมายมาเกี่ยวกับระไว้ในคนตกคน ก่อนอื่นข้าพ
 กรายเรียนว่า ทีมท่านสมาชิกผู้หนึ่งกล่าวว่าความกฎหมายขอว่า พระ
 มีบัญญัติที่คนนั้น ถ้าเวณคนมาเอนเวลาห้า ถ้าไม่ได้ทำแล้วก็คล้าย
 ไทล์ลยคนเจ้าของเขาไป ในเรื่องนมมกไม่ชำนาญในเรื่องกฎหมาย
 สันใจว่าโตเคยใช้มา หมายความว่าพระราชบัญญัตินั้นให้สิทธิที่ระ
 พระราชกฤษฎีกาเวนคนตกคนเสียขึ้นหนึ่งก่อนแล้วไปจัดการสำรวร ถ้า
 ระหว่างที่เราออกพระราชกฤษฎีกาเวนคนไปภายใน ๕ ปี ถ้าเราไม่
 ออกพระราชบัญญัติเวนคน ไทยเกิดขาดแล้ว พระราชกฤษฎีกาจะขบ
 ก็ขึ้นขึ้นว่าตกไป นอกจากนั้นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติเรือนกชอชอ

ขอความเห็นใจจากท่านสมาชิก ผู้ที่เสนอนั้น รัฐบาลเข้ามาบริหาร
 ราชการ ทั้งมีนโยบาย และนโยบายนั้นสภาได้ให้ความไว้วางใจแล้ว
 เพราะฉะนั้นในการที่ท่านสมาชิก กรณมาช่วยประชาชนนั้น ทางรัฐบาล
 ก็มีความเห็นใจ จึงอยากจะขอความกรุณาท่านสมาชิกว่า ถ้าจะให้ริ้ววาง
 พระราชบัญญัติขึ้น ไปทั้งระเบียบที่รัฐบาลยังมี ก็ไปจัดการโดยรอบคอบ
 แล้ว เกรงว่าพระราชบัญญัติจะทำเอา นโยบายที่ ตรีด้วยความไว้วางใจมา
 แล้วยนั้น-ก็ให้เสนอก ถ้าหากว่า พระราชบัญญัติ เช่นนี้ ออก บ่อย ๆ แล้ว
 ประธาน โทษไม่ได้ทำไม่ได้ ออก คือถ้า ออกบ่อย ๆ แล้ว ก็เท่ากับกันให้
 รัฐบาลออกไปนอก นโยบายซึ่งได้ด้วยความไว้วางใจจากสภาไปทุกวัน นอก
 จากนั้นขอเรียนว่า กระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายที่จะขยายจากนโยบาย
 เดิมที่จะได้ขยายอุตสาหกรรมอ้อยและการผลิตน้ำตาลให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
 เวลาเรายังไม่มีเจ้าหน้าที่เทคนิคเพียงพอที่จะสำรวจอุตสาหกรรมอ้อย
 ทั่วประเทศ เรากำลังติดต่อขอเจ้าหน้าที่จากอเมริกาเข้ามา อยากจะให้
 พิจารณาเรื่องนี้ให้รอบคอบว่าจะขยายอุตสาหกรรมอ้อยและโรงงานแคไหน
 ถ้าหากว่า ได้ริ้ววางพระราชบัญญัติไปทั้งระเบียบก็อาจจะไปขัดกับการที่เรา
 จะขยายกิจการในภายหลังก็ได้ เพราะฉะนั้นขอความกรุณา คือเห็นใจ
 ที่ท่านสมาชิกเสนอมามากเห็นด้วยที่จะไต่สวนกันต่อไป ที่ตนได้หวังตาม
 เวนคืนมา เช่นของรัฐบาล มาเป็นจำนวนมากมาแล้ว ไม่ให้ใช้เงิน
 ประโยชน์ ทางรัฐบาลเห็นใจราษฎร ก็อยากจะทำให้คนที่เหล่านั้น ซึ่ง
 รัฐบาลไม่ได้ใช้ ให้เห็นประโยชน์แก่โรงงานฝ้ายนั้นกลับไปให้แก่ราษฎร
 ซึ่งเป็น การควรคำนึงถึงความเห็นของท่านสมาชิกนั้นแล้ว แต่ก็อยากจะ
 สงวนที่บางส่วนของสำหรัยที่จะเอาไว้ขยายการสำรวจตามสถิติมีการปรับปรุงโรง
 งานนั้นเป็นบางส่วน ถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่ทางเทคนิคเขาบอกว่าจะต้อง

มีเครื่องที่เรียกว่าทกลองอะไรบ้าง ก็ขยาดจะส่งจนไว้ ค้วย
 ปรุสานกันซึ่งกันและกัน ผมก็คิดว่ารัฐบาลอยากจะขอรับพระ
 อยู่นั้นไปพิจารณา และจะใคร่จัดเจ้าหน้าที่โดยรับค้นขึ้นไปตรวจ
 ทั่ว ๆ ทั่ว ส่วนไหนที่จะควรคืนให้แก่ราษฎร เพราะรัฐบาล
 จะต้องใช้มันไม่เกิดประโยชน์ ก็จะได้เสนอพระราชบัญญัติเวน
 ราษฎรคือไป ส่วนที่ตรงไหนรัฐบาลอยากเอาไปเพื่อทำตามส
 จะเอาไว้ก่อน คงนึกอยากจะขอความเห็นใจจากสภาน และจาก
 ผู้มีเกียรติผู้เสนอ แต่ไม่ใช่จะรับเอาไปเก็บได้สินค้าเสีย พระ
 มรณัมก็จะตั้งกรมการขึ้นไปสอบสวน เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์
 ตามตามความต้องการของท่านสมาชิกนั้น

๑๒.๒๐ น.

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าได้ฟังท่านที่
 รัฐบาลแถลงแล้ว ก็คิดว่าเรื่องพอไปได้ แต่ว่าก่อนที่จะไปต่อ
 นั้น ข้าพเจ้าก็อยากเรียนต่อที่ประชุม โดยพูดถึงขอเท็จจริงที่ท่าน
 รัฐมนตรีกล่าวสัจได้กันอยู่ ที่ท่านกล่าวที่กำหนดเวลาบริเวณนั้นนั้น
 จะเพราะตามพระราชกฤษฎีกานั้น ข้าพเจ้าอยากเรียนว่า ข้อเท็จ
 ตามกฎหมายนั้นเขตแดนก็เท่ากันและข้อสั่งห้ามทวิพตามมาตรา ๖ ก็
 เว้นคืนอย่างที่ท่านนายว่า คือเมื่อออกพระราชกฤษฎีกาไปแล้ว
 ไม่ได้ทำอะไรเช่นเวลาไม่เกิน ๕ ปี พระราชกฤษฎีกาก็หมดอายุไป
 ท่านสมาชิกผู้หนึ่งก็กล่าวถึงว่า สักทบริเวณนั้นยอมตกไปตามกรรม
 ของรัฐบาลนั้นเป็นตามมาตรา ๓๒ เป็นข้อขบถหนึ่ง เพราะฉะนั้น
 มาตราอื่น ซึ่งเว้นคืนไปแล้ว สักทนั้นก็หมดไปเหมือนกัน ขอนข้าพ
 ด้คิดว่าถ้าได้อ่านตามค้วยทแล้ว ก็จะมีใจเย็นขึ้น จึงขอความกรุณา

ประทານถ่าน ให้พึ่งสลักเล็กน้อย “วันแต่จะเป็นที่กินของรดฟ ถ้ำภายใน ๕ ปี นับแต่ไว้ ประการที่ใช้พระราชาบัญญัติเวณคินสลิ ท้าวมทวิพิย ปรากฏว่า ทวิพิยสิ้นนั้นทั้งหมกหรือแก่ส่วนใดมิได้โดยใช้หรือกำลังใช้ ในการสาารณยโภคหรือในการหมกแล้ว คินเข็นความประสงค์ในการเวณคินนั้นไซริ เมื่อเคคิน จึงค่าทำขวัญ ตรีขแล้ว ท่านว่า เจ้าของเคิม ทายาทของเจ้าของเคิมหรือผู้ รัย โอมมีสิทธิเวธเททวิพิยสิ้นคินได้ แต่การเรียกครั้ง เช่นนั้น ท่านว่าคงร้องภายใน ๑ ปี นับแต่วันพ้นกำหนดเวลา ๕ ปี ทั้งกล่าวมาแล้วข้างคิน และการสั่งทวิพิยสิ้นคินเช่นนั้นท่านได้ใช้ขัทขัญญูตีมาควา ๑๓๐๕ แห่ง ประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ ขังคิน” นั้นเป็นประเด็นเกิดขึ้นมี ๒ ประการในแง่กฎหมายนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อ ๕ ปีไม่ทัน ก็ควรจะตกไปเป็นสิทธิของเจ้าของเคิม แต่ว่าอย่างที่ท่านรัฐบาลพิจารณาจะให้ส่วยส่วนที่มีมูลเหมือนกันว่า ขัญญาข้อเท็จจริงอย่างว่า ได้ทำประโยชน์หรือเปล่า ขัญญาท่านข้าพเจ้าไม่ได้ของใจ ข้าพเจ้าข้องใจ วัตถุประสงค์ของการเวณคินนั้นเพราะมีนลกดชวยเขตต์กฎหมาย เพราะการเวณคินนั้นคั้งเวรคินเพ็ดสาารณยประการ แต่การเวณคินทำไว้ช้อยัน ไม่ใช่เพื่อการสาารณยประการ เมื่อมุ่งถึงเจตนาแล้ว การเวรคินไปคยามข้อเท็จจริงที่ว่าไม่ได้เอาไปทำอะไร และเกิดผลเสียหายแก่ ชาวบ้านนั้น ข้าพเจ้าก็ขยาก็ให้กฎหมายผ่าน แต่ถ้าวรัฐบาลจะขยับไปพิจารณาถ้อยยอม ไม่เป็นการเสียหายแก่ผู้เสนอ แต่ขอให้ยึดหลักและทำความเข้าใจเสียว่าการเวณคินนั้นได้ห้ามไปแล้ว และควรที่รัฐบาลจะคินให้แก่เจ้าของเคิมเขานั้นประการหนึ่ง

ข้อประการหนึ่ง ข้อเท็จจริงนี้ ข้าพเจ้าวิคกจริง ๆ แม้หัวหน้ารัฐบาลจะยืนยันว่าจะไปส่วยส่วนด้วยเจตนาตรง กัน ตาม ผู้เสนอก็ตาม

แต่ข้อเท็จจริงนั้นอยู่ที่ถ้าเราส่งเจ้าหนากาไปสำรวจ เจ้าหนากา
 นั้นเขาจะมีประโยชน์ส่วนใดเสีย ในที่นี้ตนอยู่กับก๊อได้ และเร
 กก็เคยไปสำรวจมาแล้วและก็เห็นว่าเขานั่นเหมือนกัน
 เห็นใจพวกชาวลาปางเหมือนกัน เพราะว่าเวลาการทวงจรั
 มาก ถ้ารัฐบาลนี้ทำไ้แล้วจะใคร่มีความนิยมจากราษฎร
 การที่รัฐบาลจะผ่อนผันมานานก็จะไ้มีประโยชน์แก่ราษฎร

ประธานสภาผู้แทน : ในเรื่องรัฐบาลขอรับไปพิจารณา
 รมย์หลักการ อยากจะถามเจ้าของญัตติ

นายบุญ ท่ง ทองสวัสดิ์ (ลาปาง) : เมื่อก่อนที่ท่าน
 ท่านหนึ่งขอรับร่างไป ข้าพเจ้าขอให้เข้ามาให้ข้าพเจ้าเห็นว่าเรา
 เกยพวกนี้จะไปทำงานจรัไปพิจารณา ที่ท่านว่าแผนที่ไม่มี
 ความจริงมีแล้วเรื่องเดิมก็มีแล้ว แต่ท่านไม่ทง แต่ที่
 รัฐมนตรีลงขันมาพคนนี้ข้าพเจ้าขอทราบว่าท่านไ้ไปเห็นตอนใด
 เห็นมา เรื่องนี้ควรจะยกเลิกเสียไ้แล้วเอาท่านถพ เรื่อง
 ทางจังหวัดลาปางยังไม่พ แต่หน้าตาสนนพแล้วไป รงานนำ
 ไว้เต็ม เพราะฉะนั้นเราไปเอาอะไรไปยื่นนก็ควร จรัจรั
 ของที่คนนั้นไ้ค้ำหน้าของเขาตามเต็ม เพราะ ในที่นี้หน่งจังหวัด
 ะต้องไ้ใช้ชาวเขนจำนวน ไม่น้อย ซึ่งท่านควรจรัไ้เคยว แต่
 จะไปถลั่วอะไรที่อะไรว่าการเรรคนนจะเป็นการเห็นประโยชน์ส่วน
 นี้ เกยวนี้ไม่มีอะไรถนแล้ว ข้าพเจ้าไ้ไปขอส่วนจัดที่จรัมา
 ตัวของข้าพเจ้าเอง และคิดว่าท่านจะไม่ทำวนี้หน่งข้าพเจ้าจ
 เข้ามาเป็นคณะรัฐบาลอกกไ้ แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าไ้ไปสำรวจ
 ด้กัมาแล้วไ้ดูอย่างเรียบร้อยจึงมาขอความกถาถถสภาพแล้วเห็นอก

ใจที่อรวรรณจึ่งหวัดกลัวว่าใหม่ ข้าพเจ้าได้พบเห็นมาแต่ครั้งการปฏิวัติ
 ระชวยไปพิจารณาอันก็เห็นเหตุผลกันหนึ่ง เห็นทีเขาคงจะเลิกได้แล้ว
 วิชาที่เมื่อผู้แทนเสนอเรื่องไต่มาแล้วครั้งหลังก็การปฏิวัติพิจารณา เมื่อ
 รัฐบาลครั้งข้าพเจ้าขึ้น ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วยในชั้นการเห็นรัฐบาล
 แล้วเมื่อไม่รู้ก็คอยรัฐ เมื่อมีเรื่องเข้ามาครั้งเรียกปลัดกระทรวงมาถาม
 ว่าอะไรเป็นอะไรก็ไปเห็นมาเห็น เห็นเวลาชั่วโมงสองชั่วโมง วิชชย
 ไปขึ้นเห็นการล่าช้าไป สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งราษฎรได้เลือก
 เราเข้ามาจึ่งในคราวระวินจัญจนทำให้เสร็จก็ชักขาออกไปคืนแล้ว ถ้าว่า
 จะโยนไปโยนมากทำงานไม่ได้ มีใจว่าข้าพเจ้าเล็ดหรือหรือวัน แต่
 ขอความกรุณาจากท่านแล้วที่ท่านจะกรุณาเลิก ...

ประธานสภาผู้แทน : เกยว เหตุผลขอถอนออกไปจากหลักการที่
 ท่านเสนอไว้ที่น้อยหนึ่ง ข้าพเจ้าถามท่านว่าในการปฏิวัติขอความ
 ร่วมมือจากท่านในการที่จะพิจารณาบัญญัติกันนั้นรัฐบาลขอปฏิวัติพิจารณา
 ก่อนหรือหลักการ ข้าพเจ้าถามท่านว่าในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าของญัตตินั้น
 ท่านระยอมหรือไม่

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ไม่ยอม เพราะไม่มีเหตุผล

๑๒.๒๘ น.

นายพัน สุพรรณสาร รัฐมนตรี : ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเช่น
 อย่างนี้ที่เราจะร่วมมือกับท่าน รู้สึกว่าท่านไม่เคารพรัฐบาลและท่านไม่
 ให้เกียรติแก่รัฐบาลเลย ท่านนายกรัฐมนตรีได้ จงบอกกับท่านว่าจะขอ
 รัยไป ไม่ใช้รักไปใส่ในหลัก เพราะฉะนั้นขอให้ท่านระลึกลงถึงศักดิ์ศรี
 ใม่ว่าเราจะหลกเลียงอย่างนี้แล้วจ้มา ข้าพเจ้าขอเสนอความเสียใจ

ก้อยก็เห็นถาวรที่ท่านไม่ยอม วัตถุประสงค์ที่มันอยู่บนที่จะเกิดคือสุภาพ
ถ้าไม่สู้ก็เท่ากับยอมจึงใคร่ขอขงมีปรากฏข้อไปว่า

ตามที่ท่านกรุณาแจ้งมาว่า กฎหมายนี้เป็นการฉีกด้วยพระ
ราชบัญญัติชั่วคราวนั้น การตีความตามกฎหมายก็เป็นความขม ๆ สุกแล้ว
แต่ผู้ไชยชวชาญ ข้าพเจ้าก็ยากจะตีคำว่ามีอำนาจการตีความก็มี
ใคร่กับความขมข้อยิ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าในถาวรเวลานี้ไม่ใช่เป็นการฉีกกฎหมาย
ถ้าไม่ข้าพเจ้าจึงเห็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าเคยเป็นกรรมการบริษัทส่งเสริม
อุตสาหกรรมมา ๒-๓ ปี เรื่องราวของโรงงานนี้ข้าพเจ้าพอ
จะรู้อย่างผลทะลุคั่นก็ได้ ในหลักถาวรเดิมที่จะเป็น สาธารณูปโภคและ
สาธารณูปการหรือไม่นั้น ในชั้นเดิมก็เคยตีความกันไปทั้งหมด สำหรับ
จะไปยึดสมาคมไร้อัชยชั้นที่ลำปาง มีนักกฎหมายหลายคนพูดถึงเรื่อง
นั้นว่าเป็นสาธารณูปการหรือไม่ มีนักกฎหมายหลายคนข้าพเจ้าขอเอา
คำของเขามากล่าว ความเห็นของนักกฎหมายย่อมแปรไปได้ความ
อารมณ์ การเวรคืนเพื่อทำไร้อัชยตัวอย่างหมายความว่าเมื่อรัฐบาลสร้าง
ไร้อัชยตัวอย่างขึ้นแล้วก็หาพนักุ ขยายเหล่านั้นแจกให้แก่ประชาชน ใน
กรณีเช่นนั้นเขาก็ถือว่าเป็นสาธารณูปการตามหลักถาวรเดิม ไม่ใช่ว่าเว
รคืนเอาไปให้บริษัทสร้างโรงงาน ไม่ใช่เช่นนั้น แต่จะเป็นสาธารณูปการ
หรือไม่ข้าพเจ้าก็ไม่รับรอง เพราะกว่า ๓ ปีแล้วก็ยังมีการพิจารณาต่าง ๆ
กัน เมื่อรัฐบาลเอาอิชยตัวอย่างมาปลูก ๆ แล้วก็แจกพนักุ ให้ไปเช่นนั้น
จะเป็นสาธารณูปการหรือไม่ สถานะไร้อัชยนั้นจึงคิดเอา คือพิจารณา
ทรง กฎหมาย ที่ ท่าน อ้าง ว่า ๕ ปี แล้วเมื่อได้ทำ ประโยชน์หรือ มีเคยทำ
ประโยชน์นั้น บ่อมหมตสิทษเมื่อคืนไปแล้ว ความจริงปรากฏแก่คน
กันแล้วผู้เสนอข้อไปรายแล้วว่าไม่ใช่ไม่ทำประโยชน์อะไร ทำประโยชน์

๒๒๒๒ เหมือนกัน คือ คิดตกลงทำกันมาแล้ว ๕ ปี จะหลักเป็นสิทธิ์
 ของราษฎรนั้นจริงเมื่อผู้ถือเวรจำเนนทำเรื่องขอคืนภายใน ๑ ปี การที่
 ความถูกต้องหมายความว่าอย่างไร มีเงื่อนไข ถ้าไม่มีผู้ยึดตาม
 เงื่อนไขแล้วกรรมสิทธิ์ก็อยู่กับรัฐบาล ในกรณีราษฎรร้องขอคืนเวร
 คืนระยะหลัง ๕ ปีแล้ว แล้ว ๕ ปีนั้นท่านจับว่าตกลงทำประโยชน์
 ๒๒๒๒ เสียเงิน ๓ ล้าน ๓ แสน ว่าไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลย ข้อ
 ที่จริงซัดกันในตัว รัฐบาลพยายามที่จะหาพื้นที่ในท้องจริง ๆ แต่ที่ว่า
 มันมาเกิดเหตุกันขึ้นในคราวหนึ่ง แต่อาจจะหาอะไรมาทำหรืออย่างไร
 ไม่ทราบ ก็ระหว่างสงครามเราพยายาม มีหลวงนาวาวิจิตร เป็น
 ประธานกรรมการบริษัทนี้ พยายามทำพื้นที่ขายเพิ่มเติมกัน แต่เวลา
 นั้นการควบคุมโรงงานน้ำตาล ควบคุมไม่ถึงถึงสูญเสียรถไฟ โทรเลข
 โทรศัพท์ก็ตัดไม่ได้ รถไฟไม่มีสะพานรถ เวลานั้นข้อเท็จจริงต่าง ๆ
 ที่ท่านว่ามันเกิดขึ้น คิดเกิดไปสร้างโรงงาน สว่างกลาง อะไรทั้ง ๆ ที่
 เราควบคุมไม่ถึง นี่ไม่ใช่นโยบายของรัฐบาลเป็นการเข้ามาแย่ง
 ๒๒๒๒ ชาติประโยชน์แล้วมีเหตุชนะคืนเราแล้วได้ ข้าพเจ้าก็ว่าจะสั่งให้
 ๒๒๒๒ ออกไปเมื่อไรก็ได้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลขอเพียงเข้ามาได้ ๑ เดือนก็ยัง
 ๒๒๒๒ ไม่ได้ซักอะไร ไปดูว่าอะไรก็พอจะ นอกจากหยิบเรื่องมาแล้วท่านนายก
 ๒๒๒๒ รัฐมนตรี วางนโยบายจะส่งเสริมอุตสาหกรรมрынเป็นรายใหญ่ก็รับ
 ๒๒๒๒ พิจารณาอย่างกว้าง ๆ ถ้าจะร่วมนโยบายกับรัฐบาลแล้ว รัฐบาล จึงจะร่วม
 ๒๒๒๒ กับท่านที่เสนอเข้ามาไม่ใช่เก็บเข็เหลนซัด แล้วก็ไม่ใช่จะไม่เคยรอ
 ๒๒๒๒ มาได้ ๕ เดือนอะไรนี้ แล้วก็ไม่ใช่มาขี้ยกแล้วให้รับ ข้าพเจ้าพูด
 ๒๒๒๒ กับท่านแล้วว่าเรื่องรัฐบาลมีเพียงเวลานั้นท่านรัฐมนตรีอุตสาหกรรมก็เป็น
 ๒๒๒๒ คนใหม่เข้ามา ท่านต้องเห็นใจบ้าง แล้วกรณีเพียงวันเดียวสองวัน

ท่านจะบอกว่าจะไม่ทำ โชนัน โชน ท่านเช่นรัฐมนตรีท่านคลั่งกัน ท่าน
 รู้หรือว่าจะไรค์อะไรมันอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกัน นี่เป็นเรื่อง
 อย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงขอวิงวอนกับท่าน นโยบายของรัฐบาลตั้งการ
 ร่วมมือกับท่านอย่างจริงจัง) ไม่ใช้ร่วมมืออย่างหลอกล ๆ ที่เขาหลอกกันมา
 เพราะฉะนั้นถ้าท่านใช้เวลาคณะกรรมการ ของ กระทรวง อุตสาหกรรมไป
 สดขสวณ ไม่ใช่คณะกรรมการอุตสาหกรรมที่มีสมาชิกของท่านว่ามีส่วน
 ที่ส่วนเสียที่เราเลิกแล้ว ไล่ ออกแล้ว ไม่เข้ามาสวณอีก
 อีกอย่างหนึ่งคุณเสนาฯ ขอโทษขอขมา เวลาที่ขึ้นตัวอันยว
 การ ก็ยังมีข้อเท็จจริงดี ท่านจะเชื่อหรือไม่ ถ้าท่านไม่เชื่อคณะกรรมการ
 ใหม่แล้ว ก็เห็นจะหาคนอื่นไม่ได้ ออกแล้ว ถ้าหากว่าท่านเชื่อ คิดว่า
 รัฐบาลคงจะรัก ให้คุณเสนาฯ คนหนึ่งเพื่อไปสวณข้อเท็จจริงอัน ข้อ
 เท็จจริงนั้นมันมีอยู่ว่า เว้นคนนั้นคือรัฐบาลไม่รู้ ว่า โรงงานอยู่ในพระราช
 บัญญัติหรือเปล่า ท่านก็บอกแล้วว่าไม่อยู่ ท่านเชื่อหรือว่ารัฐบาลรู้
 หรือไม่ว่าคงอยู่ที่ไหน ท่านไม่ให้ อนุญาตอย่างเลย หรือจะให้รัฐบาลทำ
 อย่างไร การว่าอยู่คดีก็ตามต้องพิจารณาโดยรอบคอบ เพราะฉะนั้น
 ในเรื่องที่จะทำประโยชน์หรือไม่ทำประโยชน์นั้น ก็มีข้อเท็จจริงเป็น ๒
 อย่าง รัฐบาลเก่า ๆ คชคตง โทษไม่ได้เลยอนต์ และมาในสมัยรัฐบาล
 ทนงซึ่งข้าพเจ้าเห็นกรรมการอยู่ที่นั่น ในระยะเวลา ๒-๓ ปี คชคคือ โรงงาน
 ไม่ได้เลย นอกจากนั้นตัวโรงง โกงกันเยอะแยะซึ่งไม่กล้าจะพูด เขา
 นำศาลไปขายเอาเงินมาใช้ตั้งหลายแสน โทรเลขเรียกตัวมา ข้าพเจ้าเอง
 ก็ระหิวว่าอย่าแก้ชวาท เขาก็ขึ้นพมอตกว่าไม่มีเงินจ่ายค่าแรงงาน
 เพราะไม่ได้สั่งไปให้ ต้องขานำศาลเอาเงินจ่ายค่าแรงงาน เรื่อง
 มีอย่างนี้ เพราะฉะนั้นก็ยกจะเรียนคดีไป คชว่าที่คนวานน้อยากรขอ

ให้รัฐบาล ค้ำประกันปีพิจารณาความเสียหายใหม่ว่าจะต้องการใช้เท่าใด หรือ
จนหลายเท่าใด ก็จะได้แจ้งให้ท่านทราบโดยเสนอเป็นกฎหมายมาให้
ถึงอย่างเร็วก็ ท่านไม่ต้องตกใจ

๑๒.๓๕ น.

นายลิขิต พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ความจริงข้าพเจ้าอยู่
ในฐานะสมาชิก แต่ในฐานะที่ข้าพเจ้าผู้เรียนมาตอนมาพอสมัคร ก็
จำเป็นจะต้องขยันให้ที่ประชุมทราบ เพราะเผอิญทางที่สองจะได้
ตกลงกัน ก็ ตามที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงเมื่อวัน ทางรัฐบาลจะ
ขอขยับปี สำหรับข้าพเจ้าเห็นว่าเหมาะสม และเห็นเรื่องทศขอทศแล้ว
ทั้งเห็นผลที่ข้าพเจ้าจะไขข้อขยายให้ที่ประชุมต่อไป คือถ้าหากว่าท่าน
ทั้งหลายได้มีใ้สภาผู้เริง ในที่กิจการงานการผลิตน้ำตาลแล้ว ก็เห็นจะ
ไม่เป็นเรื่องลำบากในการที่จะมา ได้เช่นกัน คือการผลิตน้ำตาลที่จริง
เป็นเรื่องเกี่ยวข้องโยงกันถึงวงการประมงประมง คือการผลิตน้ำตาล
นี้ไม่ใช่สักแต่ว่ามีโรงงานแล้ว มีขอยปลูกแล้วเขาขยับไปโรงงาน แล้ว
ให้น้ำตาลออกมาเท่านั้นหาได้ ไม่ คิดผลลัพท์ เมื่อย่างต้นที่จะต้องตรวจ
พินต้นก่อนว่า ที่ต้นที่ขอยปลูกขยับสำหรับโรงงานน้ำตาลขยับไปนี้ เช่น
กันที่สำราญจะปลูกขยับให้ ได้ผล คือมีในโรงงานของน้ำตาลตามเยว
เช่นคตเขาตั้งการณ์หรือไม้ และประการที่ ๒ จะต้องพิจารณาข้อไปว่า
ที่โรงงานตั้งสำหรับขยับและผลผลิตออกเห็นน้ำตาลนั้น มีระยะ ใกล้เคียง
ไกลมากน้อยเพียงใด ถ้าถึงไกลทรากแล้วถ้าขนส่งเข้าเป็นต้องมาถน
เมื่อค่าขนส่งมาถน การผลิตน้ำตาลก็เข้าเป็นจะต้องแพงขึ้น เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่จะยืนยันมาว่าถึงมีอยู่ทางรัฐบาลเก่า ๆ ก็ร้อนคนที่กิน
นั้นมา ก็รัฐบาลก็ควรสงวนไว้ ข้าพเจ้าขอประธานเวียนขยันแจ้งดังนี้

รัฐบาลก็ให้คำมั่นสัญญาไว้แล้วว่า ไม่ให้เอาไปเกี่ยวไว้ในดินซึก จะพิจารณาให้ทันที พิจารณาทันทีที่ตีความว่า สิ่งใดที่ไม่ตั้งการที่เกินไป สิ่งใดต้องการแก้ไขให้เวลานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีการปรองดองปรองดองอย่างเป็นวิธีการปรองดองซึ่งไม่มีผลเสียทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายหนึ่งก็ตีความถึงว่าไม่เสียทางแนวนโยบายของรัฐบาลที่จะให้เจ้าหน้าที่มาคิดว่าทำ อย่างไรจึงจะปลุกปลอบในทศวรรษนี้กันนัก ก็ยังขึ้นและเมื่อปลุกปลอบขึ้น ก็แล้ว ก็จะมีผลแพ้ให้ประชาชนปลุกปลอบตามวิธีการที่ใดคนควาแล้วก็จะให้ประโยชน์แก่ประชาชน ส่วนวิธีที่สอง ทางฝ่ายผู้เสนอก็คือมีเสียหลาย คือเมื่อได้เสนอกฎหมายฉบับนี้มาแล้วแล้ว รัฐบาลที่รับแล้วจะพิจารณาว่าจะเอาหรือไม่ แต่ไหนที่เข้ายื่นก็เอา นอกจากนั้นก็ตกลงกันไว้ ตกลงได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าอยากจะวิงวอนผู้เสนอ ผู้พูดในฐานะคนกลาง คือขอให้ ผู้เสนอรับไปเถอะ แล้วอย่างไว้ก็ตามข้าพเจ้าเชื่อว่าถ้าหากจะมีการใดส่วนหรือสอยส่วน ข้าพเจ้าเองก็อยู่ในนั้นคนหนึ่ง เชื่อว่าที่ประชุมจะคงแล้วข้าพเจ้าจะให้ความยุติธรรมที่สุด ก็คิดว่าเห็นควรจะเอาไปพอสมควรที่จะตกลงได้ ที่ไหนไม่เอา ก็ไป ข้าพเจ้าหวังว่าผู้เสนอจะเห็นใจอย่างที่ว่ามาแล้ว

ม.จ. สัทธิพร กฤดากร (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้าไม่ขัดหมอกฎหมาย เพราะฉะนั้นไม่อยากจะพูดขึ้นกฎหมาย คงจะพูดถึงประโยชน์ของราษฎร และประโยชน์ของส่วนรวมในการที่รัฐบาลจะสงวน ๓๐๐๐ ไร่ไว้ที่คลอง เวียงที่แท้จริงก็ถือพิจารณาอย่างยั้งคองใช้คืนให้ถูกต้อง เช่นสัญญาว่าท่านจะไปขึ้นใช้เช่นไรอ้อ ในเมื่อที่มีไรอ้อลงไปนั้นก็ไม่ถกหลัก จึ่งอยู่ อย่างจะว่าใช้ไร่นามาสำหรับปลุกปลอบ เพราะท่านหาที่ดินไม่อ้อได้ ถ้าแม้ว่าผู้เสนอพระราชบัญญัติท่าน

ยังมีมากที่จะปลุกอภัยได้ ข้าพเจ้าก็เห็นว่าที่ไหนทำนาได้ประโยชน์ก็ควร
ใช้ทำนา ที่ไหนใช้ที่คลองปลุกได้ก็ใช้ที่คลอง ท่านเมธีรัฐบาลต้องถว
พระสงฆ์ไว้ที่คลองแม่พระเช่นท่านัก ข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่ควรขัดข้อง แต่
ว่าไม่ต้องเอาไถถึง ๓ พันไร่ ถ้าแม้ว่าเอาไถ ๓ ถึง ๔ ไร่ก็ไถเพียง
พอแล้ว ที่จะคลองแสงให้ราษฎรดู และมีตราขอร้องเวลาทำนาอยู่นั้น
เห็นว่าแปลงเป็นไร่อ้อยดีกว่าที่ผลมากกว่าเขาทำเองไม่ต้องบังคับขู่
อะไรกันเลย เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็เห็นเมธีรัฐบาลที่ว่าควรระ
วังระวังปีพิจารณาก่อน แต่ข้าพเจ้าขออย่างเดียวว่าผลของการพิจารณา
นั้นขอให้เขียนเขียนบันทึกไว้สำหรับพิจารณาว่าใครเป็นผู้ชี้แจงเข้าผู้มีหลัก
ฐานอย่างไรที่จะเสนอความเห็นเพื่อระกัช่วยกับวินิจฉัยพิจารณา ทั้งนี้
ข้าพเจ้าไม่มีที่หมายความว่าควรรัฐบาลห้ามไว้ ข้าพเจ้าพยายามจะช่วย
รัฐบาลด้วยความรักเท่าที่ทำได้ แต่ที่รัฐบาลแสดงว่าผู้ชี้แจงเข้าผู้นั้น
อย่างนี้ไม่ดี ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูก ใครขอให้รัฐบาลปีพิจารณาแล้ว
แสดงเหตุผลว่าทำไมจึงใช้ที่นาสำหรับไร่อ้อยหรือไม่ เหตุผลอย่างไรเพื่อ
ให้สมาชิกได้พิจารณาต่อไป อนึ่ง เรื่องนี้ตามที่ท่านนายก ว่าทำเป็น
พระราชบัญญัติจะมากมาย ข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าจริงได้สักตามประมาณ
สภา ว่า สมาชิกมีสิทธิที่จะเสนอญัตติ เพศให้รัฐบาลทำเป็นท่านใด
หรือไม่ ท่านบอกว่าต้องเสนอเป็นพระราชบัญญัติซึ่งคิดซึ่งลำบากที่สุด
เพราะตัวข้าพเจ้าเองก็มีหลายอย่างที่ใครจะเสนอให้รัฐบาลพิจารณาได้ก็
ไม่ต้องร่างเป็นพระราชบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าไม่ล้นทันที จึงขอฝากความกตัญ
ใจให้รัฐบาลทราบด้วย

๑๒.๔๘ น.

นายยกเสียง เหมะภักดิ์ (ระนอง) : พระราชบัญญัติที่ตามท

ท่านสมาชิกซึ่งได้ ขอลิปรายข้อเท็จจริงมาก่อน น่าเห็นอกเห็นใจ แต่ฝ่าย
รัฐบาลก็ยังมีการเป็นห่วงใยในเรื่องนโยบายของรัฐบาล เท่าที่ฟัง ๆ มาก
รู้สึกว่าจะต้องฝ่ายจะกลายเป็นเรื่องซึ่งฟังก็ว่าข้างแรง ถ้าพระเจ้าได้ว่ายุติ
ทั้งหลายเมื่ออยู่ในสภาฯ ก็เป็นของสภาฯ ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่าขอให้
สถานการณ์ที่ว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ให้รัฐบาลรีบไปพิจารณาหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : คุณเสนอเป็นญัตติที่ตัวอย่างไร

นายยกเสียง เหมะกิติ (ระนอง) : เสนอลงมติว่าสภาฯ นั้นจะ

ให้รัฐบาลรีบไปพิจารณา

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : เมื่อนถ้อยเป็นญัตติที่

เข้ดลิวรายหรือเปล่า

• ประธานสภาผู้แทน : เป็นญัตติ

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : ถ้าเช่นนั้นผมขออธิบาย
ชัดขึ้นไม่เห็นด้วย คือคำถามที่รัฐบาลแถลงมานั้น ข้าพเจ้าพอจะเข้าใจ
ความสำคัญได้ ในสาระสำคัญที่รัฐบาลอธิบายคือข้อใหญ่ใจความเท่า
เอง คือรัฐบาลไม่รู้เรื่อง ไม่รู้เรื่องก็ไม่กล้าออกกฎหมายไป จึงขอเอาไป
ดูเสียก่อน ข้าพเจ้าก็เห็นใจรัฐบาล กฎหมายเสนอเร็วไปหน่อย มาถึง
เมื่อวานนี้ พระวอดพลาตให้รีบหลักการไป เรื่องจะลำบากที่หลัง จึงขอรีบ
ไปพิจารณา ในที่นั้นถ้าจะเข้าใจในรัฐบาล ข้าพเจ้าไม่เสียหาย
อะไรก็ได้ ในการรีบหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือในคืนนี้
ผมอยากจะเรียนรัฐบาลว่าอย่างนั้น

ประธานสภาผู้แทน : คุณยกเสียงฯ เสนอเมื่อคืน เสนอเป็น
ญัตติว่า ขอให้สภามอบร่างนี้ให้รัฐบาลไป และได้มีผู้รับขง ก็ข้อให้
วินิจฉัยญัตติของคุณยกเสียงฯ เสียก่อน

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : เมื่อเสด็จขึ้น
เช่นนั้น ผมก็มีสิทธิ์อธิษฐานไว้ว่า ผมไม่ควรขอให้รัฐบาล
ไปรบกวนให้ขี้ปรายหรือไม่ว่า

ประธานสภาผู้แทน : เอ้า

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : เมื่อท่านประธาน
ทักเสีย เวลากลางคืนโยคีก็ขี้กระช้ำๆ ลง แต่อย่างไรก็ตาม ผม
ขอรับรองรัฐบาลว่า ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลรัยจะไม่เกิดประโยชน์
สักทีประมาณ ๓,๘๐๐ ไร่ สำหรับรัฐบาลแล้วข้าพเจ้าเห็นว่ายังมี
เล็กน้อย ความจริงเจ้าของนั้นมีมากมายหลายเจ้าของเหลือเกิน
สิบไร่ ยี่สิบไร่ แก้วก็ได้ของแถมด้วยไป ท่จะขอรับไปพิจารณาไม่มี
จำเป็นอย่างไรเลย

และอีกประการหนึ่งสมาชิกสภาผู้แทนประจวบฯ คนหนึ่ง
นครราชสีมาคนหนึ่งรับสั่งว่า เป็นเรื่องของเฮกซ์เป็ค และผู้แทน
ราชสีมาก็ไม่ได้ให้ความเห็นในบ้านเฮกซ์เป็ค แต่พูดในบ้านเฮกซ์
กลางๆ แต่ข้าพเจ้าจะพูดในบ้านเฮกซ์เป็ค คือนำแสงก็ตั้งเป็นพระ
นำทาทิไหนก็ไม่มา ออกรอคนนำฝนมา โคกตายในน้ำสงวนเอง เพ
ไม่มีน้ำเลย แล้วจะไปทดลองทำไม ถยังมาเสียเงินทองแล้ว
ควรแน่ ถ้าเช่นนั้นแล้วถ้างั้นมา สวมคิดว่ารัฐบาลลงทุนปลูกอ้อยไว้
กินขี้ยั้งสามหมื่นบาทแล้ว ราษฎรที่ไหนจะเอาไปใช้ได้ เขาทุนที่ให้
มาลง เขาสควงคอกไหนมาซื้อขี้ยั้ง ปลูกแล้วจะเอามาขายโรงงานข้าว
ไปได้อย่างไร ใครไปคิดตั้งค่าขี้ยั้งค่าแรงของราษฎรที่ขังลงทุน คักคะเพ
เปอร์เซ็นต์คักคะเท่าไรก็ต้องเท่านั้น แล้วจะทดลองเอาแก้วอะไรกิน
ไปปุ๊วะ โขสนจะไรว่างก็ควรจะทำ ถ้ามันปลูกข้าวได้ ก็ควรให้เขา

ทำนาปลูกข้าว เพราะข้าวมันแพง จะรีบไปพิจารณาอย่างไรกัน เพราะข้าวมันมีราคาตลาดคงยู่ทุกวัน ผมก็กลัวว่าราษฎรจะไม่ได้กำไรกับเขาบ้าง เพราะฉะนั้นถ้าให้เขาได้ไปขายทำข้าวในระยะเวลาที่ข้าวมีราคาอยู่ ให้แกมีโอกาสได้ขาย ในเวลาที่ข้าวมีราคาควรเสถียร ๒ - ๓๐๐ บาทก็ยังดีกว่า เพราะเป็นความธรรมดาแก่แต่อย่าง ส่วนที่จรรีบไปก่อนนั้นจะไปเปรียบกันอะไรกัน รัฐบาลที่พูดมานั้นขอประทานโทษ ไม่ได้ถูกเท่าที่ทราบ คุณเหมือนจะมีเคยไปตัดโรงงานน้ำตาลรายนเลย ถึงงานนี้ก็คงจะมีได้พิจารณาว่ามันเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าที่อยู่ข้างมาพร้อมกับคุณอยู่ทั้ง ๆ ขุนสละสิ่ง ๆ ก็ขึ้นพระยานอยู่ด้วยกัน เห็นกันประจักษ์ชัดแจนทีเดียวเช่นนี้ จะรีบกันไปก่อนทำไม เรื่องมันก็จะยากทีเดียว จะไปทำให้ยาก ท่านนายก ขอประทานโทษ อย่าไปคิดเขาว่าเป็นเรื่องนโยบาย เพราะมันไม่ใช่เรื่องนโยบายอะไรเลย เรื่องมันเพียงเวลานี้คิดเข้าไปให้แก่ราษฎรซึ่งได้เคยทำมาก่อนเท่านั้นเอง

และประกาศที่ ๒ ที่ท่านนายกกล่าวว่า พิจารณาที่คนเอาไปเพื่อขยายโรงงานน้ำตาลนั้น ผมก็ยังนึกไม่ออกว่าจะขยายไปทำไมกัน จะเอาไว้ทดลองปลูกอ้อยหรือ ที่ไหน ๆ ก็ได้ ทำไมจะต้องทดลองปลูกให้เกิดขึ้นแก่ชาวบ้าน ผมไม่เข้าใจเลย เรื่องน้ำตาลเป็น Indivisible Factor of Production คือเพิ่มไม่ได้ก็ไม่ได้ ถ้าจะตั้งโรงงานอ้อยไปปลูกที่อื่นอีกก็ได้ ทำไมจะต้องไปปลูกที่ลพบุรี จะตั้งที่แถวเม็ลงชล ศรีราชาก็ได้ ทำไมไม่ไปตั้ง ราษฎรแห่งนั้นจะได้อะไรมาหากัน ทำไมจะต้องไปกีดกันขยายแก่ละเพราะลำพัง ซึ่งเวลานี้ขอยกเหตุผลเพื่อ เฝ้าโรงงานไม่หมกมือให้ท่านนายกไปเที่ยวขยผลผลิตที่ อ้อยเหี่ยวของไว้ค้าขายกันทั้งหมด มาถึงบางทีมันดีขึ้น ไม่น่า ทั้งกันไว้ต้นไปก็ไม่ไหว เพราะฉะนั้นไม่

ความจำเป็นอย่างใดที่รัฐบาลจะรับเอาไว้พิจารณา สมาชิกก็
 คือขอความกรุณาว่าเรียนการวางซึ่งกันมานานแล้ว
 ๒-๓ รายที่รัฐบาลจะรับไว้ก็อย่างไร ก็เห็นที่ทุกคนได้ในเมือง
 และจะเจริญคดีกันนาน ๆ เป็นเวลา ๑๕ - ๒๐ วัน หรือเดือน
 มันไม่ใช่เรื่องจะมากัดกันทางอะไร เวลานี้ก็พุกมาก็คือไม่ยกาก็
 ใหญ่ และไม่เห็นช่วยในการที่รัฐบาลจะรับไว้พิจารณา

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ รัฐมนตรี : ความจริงข้างพระราช
 ทิเสณเข้ามาจนกว่าจะทำความตกลงกันได้ ความที่รัฐบาลได้ตกลง
 ร่างไว้พิจารณาเพื่อความเรียบร้อย และให้พระราชบัญญัติที่กระชั้น
 ความเร็วเรียบร้อยนั้น แต่ว่าโดยที่เจ้าของร่างท่านก็ยืนยันที่จะให้
 พิจารณาโดยเด็ดขาด เท่าที่คิดต่างมาแล้วก็งานที่หนักในคำ
 เจริญคดี และในฐานะที่เห็นนโยบายว่าควรหรือไม่ควรอย่างไร

ข้าพเจ้าจะกล่าวในฐานะว่าด้วยความสมบูรณ์ของพระราชบัญญัติที่
 เข้ามาว่า การที่รัฐบาลจะรับไว้พิจารณาอันนั้น มีเหตุผลอยู่ที่
 ประการ

ในประการแรก คือในหลักการของท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติคุณ
 เข้ามา ก็เห็นว่ากระบวนคดีกันที่ เติมนั้น ขึ้นนเพื่อระคนโทษแล้ว
 เดิม แต่ว่ามีข้อความตอนหนึ่งบอกว่าไม่ไต่ถามกันทั้งหมด เว้น
 และเพราะที่ไม่ใช่ที่ทั้งโรงงานทำน้ำตาล ให้เจ้าของเดิม ก็ถ้าว่าอัน
 การของพระราชบัญญัติที่ว่าไม่ไต่ถามกัน แต่เวรกันข้างสองที่
 ทำประโยชน์อะไร ก็ไม่ใช่ที่ทั้งโรงงานทำน้ำตาล โดยเห็นแล้ว
 ว่าบริเวณที่ทั้งโรงงานนั้นแค่นั้น เพราะไม่มีแผนที่มาด้วย การ
 หลักการไม่ไต่ถามแล้วจะทำให้ลายกแก่การพิจารณา นุพทุกามเทศ

ของพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ ผู้เสด็จเข้ามา ซึ่งถวายนางพระพิจารณา
 กุพระราชขนิษฐาผู้เสด็จมาด้วยพร้อมด้วยมาตรา ๗๘ แล้ว การที่รัฐบาล
 ุระเวณคันทันโคญ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีแผนกที่แสดงถึงบริเวณที่จะเรณ
 ุคณด้วย แต่ร่างพระราชบัญญัตินั้น ไม่มีแผนกดังกล่าว ก็เหมือนเช่น
 ึ่งเป็นถาวรภาคพระพิจารณา ถ้าหากว่าระบอบหลักการเสียในเวลานี้ เพราะ
 ุระนนั้นก็เห็นว่าถ้าผู้ตกคามด้วยทุกกฎหมาย หรือหลักการของร่างพระราชบัญญัติ
 ุคโดยรอบคอบแล้ว การที่รัฐบาลได้ขอรับจากท่านสมาชิกผู้มึ่เกียรติว่า
 ุระขอรับร่างนี้ไปพิจารณา เพื่อทวงจลอบคอบบริเวณของโรงงานที่น้ำตกแล้ว
 ุกว้างขวางเพียงไหน และเพื่อสงวนที่ดินไว้สำหรับราชการขายในวันข้างหน้า
 ุและเพื่อให้ร่างของท่านสมาชิกผู้เสด็จมาเป็นผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และการที่
 ุท่านสมาชิกจะวิตกว่าการที่ร่างพระราชบัญญัตินี้ไปแล้ว รัฐบาลจะเก็บ
 ุไว้เฉย ๆ นั้น ได้มีการรับรองหลายท่านแล้วว่า จะไม่มีการทำเช่นนั้น
 ุและท่านผู้เสด็จนั้น ถ้าหากว่ารัฐบาลจะคงกรมการ ก็จะได้ตั้งให้ท่านไป
 ุพิจารณาช่วยด้วยผู้หนึ่ง เพื่อให้เขียนหลักฐานให้สัมพันธ์ความตั้งใจของท่าน
 ุเรื่องต่างๆ เหล่านี้ถ้าจะสรุปแล้วก็ได้พอจะเขียนกันได้ว่า การที่รัฐบาลขอ
 ุรับร่างพระราชบัญญัติของท่านสมาชิกผู้มึ่เกียรติไปพิจารณาก่อนนั้น ไม่
 ุใช้ว่าจะมาเล่นตลกอะไรกับท่าน แต่ว่าทำไปด้วยเหตุผล ไม่ใช่ดลไว้ใน
 ุทางนโยบายหรือกล่าวในทางเทคนิค แต่ว่ากล่าวในทางหลักการที่ท่าน
 ุผู้เสด็จได้เสด็จเข้ามาว่ามีขอบพร้อมหลายอย่าง ถ้ารัฐบาลยังไม่พิจารณา
 ุแล้ว จะเห็นถึงความบกพร่องให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับสมบูรณ์
 ุเพราะฉะนั้นจึงขอให้ท่านสมาชิกผู้มึ่เกียรติได้ไปรอเห็นใจว่า การที่
 ุรัฐบาลขอรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไปท่านก็ไม่ควรจะขัดข้อง

นายเพ็ชร ราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) : เรื่องที่เรากล่าถึง

ทั้งหมด ทุกคนคงมีปฏิเสษเสยว่า เป็นเรื่องที่ยู่ในนิยายของ
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าได้ฟังมาทางสี่ฝ่าย คือฝ่ายหนึ่งผู้สืบเชื้อสาย
 แต่ทางฝ่ายรัฐบาลก็พร้อมที่จะปรองกองและไปเสียส่วน และถ้า
 อดีตรัฐบาลจะมาเสนาเสนา แต่สำหรับข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้แทนราษฎร
 นั้นจะมาร่วมด้วยในการสนทนากับกระทรวงมหาดการก็ได้ เพราะถ้าฟัง
 ฝ่ายเดียวก็ฝ่ายผู้เสนอ และพวกข้าพเจ้ารับหลักการไปก็อาจจะพอส
 นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งท่านคงมีปฏิเสษว่าเรื่องนั้นไม่ใช่เป็น
 นโยบาย และถ้าเราคาดเดาถึงกันเรื่องนั้นโยบาย ทางที่ท่านลางจะ
 ถึงรัฐธรรมนุญฉบับชั่วคราวซึ่งมีอยู่ข้อ ๑ ว่า นโยบายที่คณะรัฐ
 ปฏิบัติไปแต่ไหนได้สำเร็จหรือมีสำเร็จนั้น จะคงมีข้อใดอย่าง
 ต้องได้รับพระบรมมณินจลย์ และเมื่อใดมีพระบรมมณินจลย์แล้ว ข้าพ
 ขบเตือนที่ประชุมไว้ ถ้าหากทางกติกาสถิติรัฐบาลรับว่าจะรับเอาไปพิจารณา
 ฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าแล้ว เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติว่า
 จะให้รัฐบาลรับไปพิจารณา หรือเจ้าของจะรับไป

ประธานสภาผู้แทน : ท่านอภิปรายแล้วและได้กล่าวยุติ
 ทั่วว่าฟังออกก็เกือบจบแล้ว และที่ท่านเสนอให้ลงมตินั้นก็ไม่ถูกเลย
 จะเสนอให้ลงมติก็กล่าวนมาว่ากันเลย เรื่องเช่นอย่างนั้น

๑๓.๐๕ น.

พระมณฑาเนมิทศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม :
 ข้าพเจ้าได้ฟังฝ่ายที่กล่าวสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติแล้ว ท่าน
 บอกว่าราษฎรจะอดข้าวเสียแล้ว ถ้าไม่ได้ข้อ ๓-๔ พันเงินคืนไป แต่ที่
 จึงท่านเองก็เคยเห็นรัฐบาลมาแล้วครั้ง ๘ เดือน เหตุที่เงินท่านไม่เร่งรับ
 ทำงานให้สำเร็จกลับไป กลับมาให้ โนคิสแก่รัฐบาลเพียงวันก็ยกตัว

นี้ และให้บริษัทของเจ้าจริงทุกสิ่งทุกอย่าง และโดยเฉพาะผู้ชำนาญ
 ทรัพย์สินก็ยังคงกล่าวยืนยันว่า มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาข้อเท็จจริง
 ในท้องถิ่นเสียก่อน เพราะว่าท่านนั้นท่านผู้ชำนาญออกแล้วอย่าปลุกอัย
 โศกเหมือนกัน ไม่ใช่ปลุกไม้ค้อย่างที่ท่านว่า ข้อสำคัญที่สุดรัฐบาล
 ขอยืนยันว่า ถ้าราษฎรมีความเดือดร้อนจริงอย่างที่ท่านเสนอมาแล้ว ไม่
 มีปัญหาเลย เราเตรียมพร้อมที่จะคืนเงินให้แก่เจ้าของเดิมไปปลุกข้าว
 แต่ในเวลาเดียวกันการลดสาหรณมน้ำตาลนั้น ก็เป็นการสำคัญของ
 ประเทศมันพ่ายปลุกข้าวเหมือนกัน ในการที่พระเจ้าวิลเลียมว่าระควรทำ
 อย่างนั้น การที่จะให้เบ็ดสีกันเพียงวันเดียวเพื่อให้บริษัทของเจ้าจริงกัน
 เก็บค่าเก็บที่ ปลุกข้าวก็ หรือแบ่งเอาไปปลุกอัยก็บางคือไปเหล่านี้
 ข้าพเจ้ารู้สึกว่ารุนแรงเกินไป ไม่มีรัฐบาลไหนในโลกที่จะตัดสินใจ
 เช่นนี้ เพราะฉะนั้นการที่สมาชิกจะลงมติรับหลักการ ข้าพเจ้าขออัย
 ท่านว่า ขอลดลิ้มที่กินนี้เสีย ของรัฐบาล และรัฐบาลก็มีนโยบายมาหลาย
 รัฐบาลแล้วที่จะใช้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม และเขาสั่งซึ่งรัฐบาลจะใช้
 เงินประโยชน์ส่วนรวมนี้ ปัดกันแก่เอกชนนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ขอให้
 ท่านพิจารณาว่าเป็นการสมควรในเวลาใด หรือยังไม่เหมาะเป็นข้อสำคัญ
 ท่านเป็นผู้แทนราษฎรของช่วงชนทั้ง ๑๘ ล้าน ประโยชน์ที่จะได้ ในการ
 เอาไปปลุกข้าวก็จะดีกว่าราษฎรไม่กินคนเท่านั้น ขอให้ระลึกในข้อนี้
 ให้ถึงแต่ด้วย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้านั่งฟังมานานแล้ว
 เหมือนกัน เห็นว่ารัฐบาลซึ่งแจกเงินประโยชน์แก่ฝ่ายเสนอบ้างมาก
 แล้ว ก็ขออัยคุณผู้แทนสักที่ว่า ควรจะอนุญาตให้รัฐบาลไปพิจารณา
 จะเห็นประโยชน์มาก

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ก่อนประกาศลงกันอย่าง
 ข้าพเจ้าจะขอแถลงแก่ผู้ขึ้นประชัน ข้าพเจ้า รู้สึกเสียใจ ก็ขอฝาก
 คนเคียวทศยสวนสัณเสาะแสวงหาข้อเท็จจริง อะไรม ละเทียบกะธอว่า
 ไปอย่างไร แต่ครั้นแล้วมาถึงสภาแล้วเสียใจท่านผู้มเคียวทศยสวน
 ค้วย แต่ทจริงเราไปเป็นผู้แทนราษฎรที่ราษฎรเล็งเห็นมา แล้วท
 รัฐบาลก็เป็นผู้รัฐบาลของประชาชน เรียงชะไว้คืออะไรเหล่านั้นมเคียวทศย
 ว่ายน โนติสวนเคียวทศยไม่เคียวทศย ตามปรกติคยอมตามสมควร ข้าพเจ้า
 จำได้ว่าร่างพระราชบัญญัติอย่างนี้ถูกเอาอย่างที่ รัฐมนตรีสภา
 กระทรวงเกษตราธิการว่าไม่มีแผนที่จะไรแสดงมาเลย ก็ร่างอย่างนี้
 รัฐบาลเคียวทศยมาเวรคินขางเสนเนเอง แลนทีไม่มี แล้วเป็นเรอง
 ระหว่างสงครามเปลี่งการตามไม่ทำแผนที อย่างนี้ข้าพเจ้าทำอะไร
 ทงทลการเหตุผลข้อเท็จจริง ข้าพเจ้าคนเคียวทศยแสวงกลลอกเวลา ท่าน
 กลยักกล่าวข้าพเจ้าไม่ไปอะไรมา นั้นข้าพเจ้าพดกไม่ไปอะไร
 นก ข้าพเจ้าขังแงอย่างนี้ โรงงานอู่เรือก็อ้อยเงินไปค้อยมากนทวาม
 เคียวทศยไม่ไหวราษฎรคสังชอจะทะเลเคียวทศยน้ำคาสแดง แล้วข้าพเจ้าคองมา
 ชอจะทะเลเคียวทศยไปขาย แล้วจะให้ยนยันทงทีไม่คอะไร คระนนี้ข้าพเจ้า
 รู้สึกอ่อนใจเหมือนกัน ถ้าหากว่ารัฐบาลงมมอภัยข้าพเจ้าเห็นว่ามี
 เหมือนกันอย่างทวองเรยนว่าชอให้เห็นเกียรทของรัฐบาล รัฐบาลเห็น
 ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนกมเกียรทเหมือนกัน ร่วมมอกันที แต่ว่าร่วมมอ
 คยานทีข้าพเจ้าว่าอย่างนี้เคยเห็นมาแล้ว ข้าพเจ้ารู้ไว้คงว่าเป็นอย่างไร
 รองประธานคนหนึ่งเคยเล่นงานที่พระบุรีมาแล้ว จะเห็นได้ว่าชอเท็จจริง
 นี้เป็นลาคัย คังกรรมการสอชสวนนั้น อาร จะเห็น คนละแ่งคนละมม
 กรรมการสอชสวนพอใจควรจะเป็นอย่างนั้น แต่หาไปสอชสวนทีอื่น

เราควรทำางถึงเสียก่อนว่าถาวรกระต๊านนี้เป็นอย่างไร ถาวรเวรคั้นทำาไม
เอาที่คั้นที่เขาหักกลางถางพงไว้แล้วมา ไม่คิดทำาขั้น ถ้าหากไม่พุกค่อ
เป็ก็จะไปทำาขาดถจะไปรู้ได้เมื่อไรข้าพเจ้ายอมให้เกียรติ ข้าพเจ้ายอม
ให้เกียรติก่อนายก ๆ แต่รัฐมนตรีข้างคนนั้นข้าพเจ้าไม่สนใจและยัง
ไม่เชื่อใจ พวกกันตรง ๆ อย่างนี้.....

ประธานสภาผู้แทน : โปรครระวินิจฉัยคำ และประเวศันที่จะพุก
กันนี้ต้องพุกความยุติติของคุดยกลงเสียง ๆ เสนอไว้ คุดยกลงเสียง ๆ พุกว่า
ควรจะส่งให้รัฐบาลรับไปพิจารณาถ่อนรับหลักถการ เพราะฉะนั้นขอให้
พุกในประเวศันนี้

นายถัน เวกชาติถานนท์ (นครปฐม): ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็น
ผู้เข็นรับบรรจ่างพระราชบัญญัติคั้นมา ก็ต้องถาระพุกในเรื่องนี้ถ้อยค้วย
เพราะฉะนั้นถการที่ถานเสนออะไร ข้าพเจ้าถกถากจะขอเสนอว่าถการที่
เราจะถำาเนนถการอย่างไรก็ตาม แต่ข้าพเจ้าถกถากจะขอฝากขังถักค่อ
รัฐบาลน ถการที่รัฐบาลนจะถำาเนนถการคุดศำาถกรรมในโอกาสค่อไปเนน
ขังประเทศไทยเรามาถงถระทรวงคุดศำาถกรรมร่วมค้วย เถวถมีถก
อย่างยังไม่มีพร้อม แล้วเราจะไปเอาที่ว่างเปล่ามาถำา ข้าพเจ้าไม่เห็น
ค้วย เพราะถะถงว่าค่อไปจะไปทำาถัก แต่ข้าพเจ้าเห็นใจที่รัฐบาลถกลง
มาว่าจำาเข็นฆางโอกาสที่เราจะต้องขยายไปข้าง จะไปเวรคั้นถงถมถัก
น่ำถลถยถ เพราะรัฐบาลนมีถักขลยอยู่ถักน่ำเห็นใจในถอัน เถมถกัน
เพราะฉะนั้นขอฝากขังถักค่อว่า ค่อไปถักย่ำเวรคั้นที่เปล่า ๆ มาถัก น่ำ
จะไปถักถ้างถางพงถักเอาถะถะ ถกลงเมถกถำาถางเวรคั้นฆางเวรคั้นเปล่าไม่
ถลถักถัก ถักเมถกเวรคั้นไม่ถักถักถักถักถัก จะให้ถักถายถักถักถางถน

อย่างนั้นหรือ เนื้อที่ที่ท่านาในประเทศไทยท่านก็ยอมถวาย ท่านรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงเกษตรก็ยอมถวายกว่ามี เนื้อที่ ๓-ร้อยล้าน ไร่
 แล้วทำไมไม่ไปตั้งรังนางพองอีกเล่า แล้วก็บอกว่าการทำอุตสาหกรรม
 น้ำตาลก็อย่างนั้นอย่างนี้ แล้วเราขายต่างประเทศก็ไม่ได้ แล้วทำไม
 จะไปทำมากมาย เขาแค่พอกินพอใช้ก็พอแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 เห็นว่าควรวิจัยและปฏิบัติตามที่ท่านนายก ฯ ข้าพเจ้าเห็นด้วย

นายพัน สุพรรณสาร รัฐมนตรี : คำคมที่มีผู้เสนอว่า ขอให้
 วิทยาลัยการไปตั้งกรมวิชาการนั้นไม่ชอบด้วยเหตุผล เพราะถ้าถ้าเราจะวิจัย
 ไปนั้นคือไปทำทางบ้านวิญชาติ เราไม่เคยทำในสถานอย่างนั้นเลย เพราะ
 ฉะนั้นก็เห็นไปไม่ได้ ท่านยังหาที่ท่านสมาชิกกล่าวเมื่อกี้ว่ามีอยู่เพียง
 อย่างนั้นอย่างนี้ให้รัฐบาลสิ่งอะไรไว้ ความจริงรัฐบาลนี้จะทำอะไรคือไป
 นั้นก็อยู่ในความควบคุมของท่าน และเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่เก่าแก่มานาน
 แล้ว ไม่ใช่เป็นเรื่องที่รัฐบาลกันกระทำเช่นแต่ก่อน ๆ มาทุกรัฐบาลก็
 เกิดขึ้นปัญหาในรัฐบาลขึ้น ท่านผู้เสนอพูดว่าท่านได้พยายามสืบสวน
 ข้อเท็จจริงมาแล้ว ก็คล้าย ๆ กันว่าคนในสถานไม่รู้จักข้อเท็จจริงนั้นก็
 เห็นจะเป็นความจริง ข้อเท็จจริงของท่านคนเดียวกับ ส่วนข้อเท็จจริง
 อื่น ๆ นั้นจะให้คนอื่นเขาไปวิจัยด้วยไม่ได้ เหตุการณ์ของท่านเกิดขึ้นที่
 จังหวัดลำปาง ท่านทำการเลือกตั้งมาทุกที่ที่ประชุมจะรู้ แต่การที่ท่าน
 ว่าจะให้คนอื่นเขาทำ ท่านพูดขึ้นมาว่า ข้าพเจ้าทำ แต่ความเชื่อ
 จะเกิดขึ้นอย่างไร ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกคนเกี่ยวข้องกับเรื่องของท่าน
 แต่ท่านตั้งเห็นใจในฐานะที่เป็นรัฐบาล ไม่ใช่ถ้าเราจะทำอะไรลงไปไม่สืบ
 สอนอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวง อุตสาหกรรม ท่านอธิการบดีนั้น เรา

ใครว่าเรื่องเคียดแค้นเรื่องเก่า ๆ มีอยู่ แคนก็พูดซ้ำพูดซากไม่มีประโยชน์
 ใด เพราะฉะนั้นถ้าจะให้เวลากันบ้างพอสมควรเพื่อความปรองดองกัน
 เพื่อประโยชน์ของชาติและเพื่อประโยชน์ของอนาคตในอันที่ เราจะ ร่วมกัน
 ข้าราชการการแผ่นดินแล้วก็ไม่เห็นจะแปลกและขัดข้องอะไรเลย เพราะ
 ฉะนั้นในการที่ท่านเสนอเข้ามาและเข้ามาสู่สภาในระยะเวลาไว ท่านก็
 คงมีพร้อม คนที่ฟังจะให้เชื่อท่านก็ยากจะเชื่อ แต่ที่กระแวงไม่ได้
 เพราะฉะนั้นการที่เราจะไม่แค้นให้แก่วายจู้จี้ เราก็จะคงสอสมอนอีก
 หลายอย่าง แต่ว่าเป็นหน้าที่ของราษฎรบางท่านจะมีราษฎรขอลอมเข้า
 มาเอาคืนรายกันได้ เพราะเหตุว่าคืนรายนั้นไม่มีสิ่งสำคัญอะไรระหว่าง
 ที่เวรคืนก็เช่นข่ามีการจับของทำไรโดนาเล็ก ๆ น้อย ๆ เร็งนั้นก็เสมอ
 เหมือนกับคนอื่นไปซื้อเอามาแทนที่เจ้าของเดิมจะไปก็กลับไม่ยื่นประโยชน์
 ทุนชน ในเรื่องนี้รัฐบาลจะต้องพิจารณาเหมือนกันว่าเจ้าของเดิมนั้นมี
 ใครบ้างและเขาควรจะได้คืนหรือไม่ ข้าจะสรรมวอชกับก็ได้ เพราะ
 ฉะนั้นให้รัฐบาลไปพิจารณาโดยรอบคอบนั้นท่านก็เห็นว่ากลัวจะไม่เชื่อไม่
 จริง กลัวจะแก่งัดกรมาทำการขึ้นไปยกพร้อมอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ก็เป็น
 การเหลววิสัย เราก็พยายามจะหาคนที่สามารถที่สุดขึ้นไปช่วยเหลืท่าน
 หากความยุติธรรมกับท่าน แล้วคุณเลื่อน ๓ มาชี้แจงท่านก็ว่าไม่ถูกต้อง
 กับความประสงค์ของท่านเสียแล้ว ถ้าหากว่าใครจะไปทำอะไรให้ท่าน
 ท่านเชื่อกว่าไม่คนที่เห็นเรื่องส่วนบุคคล แต่ในหลักการแล้วถ้าหากจะ
 ขอบเรียน ในหลักการรัฐบาลจะรับเขาไปพิจารณาและจะทำให้ที่ที่สุดเท่า
 ที่จะทำได้เช่นนี้ก็จะพอใจรัฐบาลอย่าง เราทำงานร่วมกันในสภาน
 ถ้าหากว่าไม่เชื่อรัฐบาลเสียเลยไม่ให้ใครคิดกันเสียเลยก็เหลววิสัย ประ-

เทศชาติที่ไม่ใช่ของราชบัณฑิต จะกินไปนี้ ก็ไม่ใช่ของข้าพเจ้าและรัฐบาล
คนหนึ่งคนใด แต่ทำไมมาโต้แย้งคดีกันซึ่งควรกินไปให้ท่านไปดีกว่า
ทรงหมองประ โยชนของชาติถึงแห่งไม่ใช่รัฐบาล ยอม รัชชกั การ แล้ว
รัฐบาลยอมควักกระทำให้เราก็กินแล้วเราไม่ประ โยชนคนละแ่ง ควายโค
ทมิประ โยชนไม่ตรงกันแต่รัฐบาลก็ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียใน การกินกิน
ให้ประชาชน ท่านนายก ฯ ก็บอกว่าสิ่งใดที่ไม่เป็นประ โยชนก็จะกิน
ให้ ซึ่งท่านก็ไปเชื่อ คิดอยู่แต่ ๆ ข้าพเจ้าต้องขอโทษที่เขียนชื่อชวง
จะพูดกันได้ในเมื่อเราอยู่ร่วมกันในสถานที่มีเรื่องเรจากันหลายเรื่องหลาย
ราวซึ่งจะเรจากันได้ เมื่อยังท่านไม่เชื่อแล้วแล้วท่านจะสมานไมตรี
กันได้อย่างไรขอท่าน โปรดพิจารณาอีกก็ดีกว่า

ประธานสภาผู้แทน : ก็อธิบายประเด็นที่ว่าได้สั่งให้รัฐบาล
พิจารณา ก่อนรัชชกัการนักเขียนที่เข้าใจกันแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าสมควร
ลงมติกันไว้ ในตอนหลังประเด็นก่อนเพราะว่าประเด็นต่อไปอีก ข้าพเจ้า
ขอปรึกษาประชุมว่าจะสั่งร่างให้รัฐบาลพิจารณา ก่อน รัชชกั การหรือ
ไม่ในประเด็นนี้ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรสั่งร่างให้รัฐบาลพิจารณา ก่อน
รัชชกัการ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ที่ไม่เห็นด้วยโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๕ นาย

ประธานสภาผู้แทน: เห็นอันว่าสภานั่งร่างนี้ให้รัฐบาลพิจารณา
ก่อนรัชชกัการสมควรจะเขียนวาระเล็กประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๒๐ นาฬิกา

๕๑๐

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	ผู้จัดรายงาน
สัชฌิม จิตรถนุก	”
เด็ก ขาวนัฐ	”
พิพัฒน์ เอกะโรหิต	”
อารยรัตน์ สุ่มบุญ	”
โชค คุปตะวาทิน	”
อุทม พลอยสังวาลย์	”
ประภัสร์ เงินคำมัย	”

เจริญ บัณฑโร
เลขาธิการรัฐสภา

เกษม บุญศรี
ประธานสภาผู้แทน

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร